

ПРИКАЗКА-ИГРА

ДУГУЛИТЕ и НАШЕСТВИЕТО НА БУМБАЦИТЕ

Тони Темалов & Никола Райков
С илюстрации на Мая Бочева

ПРИКАЗКА-ИГРА

ДУГУЛИТЕ И НАШЕСТВИЕТО НА БУМБАЦИТЕ

Автори

Тони Телалов

Никола Райков

С илюстрации на

Мая Бочева

(С) Всички права запазени.

Автори: Тони Телалов, Никола Райков

С илюстрации на: Мая Бочева

Коректор: Жанета Николова

Графично оформление и дизайн: Никола Райков

Печат и производство: Печатница 99%

ДУГУЛИТЕ И НАШЕСТВИЕТО НА БУМБАЦИТЕ

ISBN 978-619-7269-14-7

2024 (С) GameTale Ltd.

prikazka-igra.com

В една ранна-ранна сутрин,
в тяхната гъста-гъста гора, всички
дугулета шетаха по своите задачи.
Жапо завиваше пашкулите на
пеперудите в коприна, за да не
настинат. Всички жълти дугулета се
грижеха за буболечките и тварите в гората,
а всички зелени за растенията. Чапо, червен като узряла
малина, лекуваше едно дугуле, болно от кихавица. Сент и още две сини
дугулета пълнеха малки шушулчици с капчици роса, проблясваща по
треви и листенца като ситни диамантчета.

– Толкова се радвам! Вчера беше чудесен ден на Велико
докосване – каза едно от тях.

– Да-а-а – подкрепи го другото, – родиха се цели три дугулета!

– Тази роса е прекрасна! – водораслите на главата на Сент щръкнаха
и той близна една капчица. – Давайте да съберем още.

Дугулите продължиха старателно да пълнят своите шушулки, когато
силен вик смути гората:

– Бумбаци-и-и!

Те се спогледаха стреснато.

– Бумбаци-и-и-и – извика отново някой и над тях бясно прелетя Дар
Бъзи, осата татуист. Летеше право към тяхното дугулско дърво.

– Той защо е толкова уплашен? Какво се случва?! – възкликна Сент.

Тримата се свиха на топчета и бързо се търкулнаха към полянката
пред дървото. Там вече се събираха много дугули и шушукаха тревожно.
Дар Бъзи летеше като полудял. Правеше кръг след кръг около дървото и
крещеше:

– Бумбаци-и-и, бумбаци-и-и!

Малките му кофички с боички, закачени на колана му, се мятаха и
пръскаха боя навсякъде. Учителят Кун избърса една червена капка от
лицето си.

– Какво има, Бъзи, да ни цапаш ли си... – запита той сънливо.

– В гората има бумбаци! – прекъсна го осата и продължи да кръжи.

Всички дугулета го следваха с поглед и се въртяха на място, от
което им се завиваше свят. Само очичките на зеления Зент
обикаляха тялото му.

– Те са лож-ж-жи! – обясняваше осата. – Всички
ж-ж-жадуват да са крале, министри и генерали. Когато
един бумбак се засели на някое дърво, той веднага се
обявява за крал. Вторият бумбак, който пристигне,
става министър, защото мястото за крал вече е
заето. Третият става генерал. Кичат се с някакви
лъскави украшения, но

нищо не разбират от изкуство!

– И какво от това? – учуди се жълтият Жапо. – Да си стават каквито искат,
не ни пречат.

– Там е работата – спря да се върти Дар Бъзи, – че когато пристигне четвърти
бумбак, за него вече няма място за крал, министър или генерал. Никой бумбак не
иска да е обикновен бумбак. Затова отива на друго дърво, на което става крал.
Всичко се повтаря и повтаря. Бумбаците завземат дърво след дърво. Тормозят
мравчици и бръмбари, за да им се подчиняват. Стигнали са до съседното дърво и
идват насам.

– Ужас! – извикаха няколко дугулета
едновременно и телата им светнаха.

– Трябва някак да ги спрем! – обади се
едно зелено дугуле, чиито листенца
на главата се бяха навили като
пружинки.

– Можем ли някак да ги изгоним? –
попитаха трети.

Врява обзе поляната.
Всички говореха едновременно.
Задаваха въпроси, на които
никой не отговаряше. Малките
сини, жълти, червени и зелени
телца засвяткаха тревожно.

> Сега премини към
глава 1.

– Чакайте, чакайте! – рече Кун и гъбките на главата му се люшнаха. Никой не му обърна внимание.

– Тиж-ж-жина-а-а! – изжува яростно Дар Бъзи и всички млъкнаха. Млъкнаха толкова много, че се чу как той кацна на една маргаритка.

– Кхъм, кхъм... – прокашля се Кун, въпреки че не му се кашляше, и се качи на онзи пън до шипковия храст. – Аз знам туй-онуй за бумбаците.

– Когато бях малко дугуле... – започна той.

Поляната притихна и се заслуша. Никой не помнеше това време, защото Кун бе по-стар от всички.

– Една нощ заваля нездрав дъжд. На сутринта в калните локви се появиха големи, мръсни мехури. Когато мехурите се пръснаха, от тях се родиха бумбаци. Някои имаха различни крила, други нямаха никакви, но всички имаха възголеми носове. Те започнаха да превземат дърветата и ние... ние трябваше да изтъркалобягаме от родното дърво. Докато бяха, се загубих и останах сам-самичък. Нощта ме завари в подножието на една кафява скала.

Цялата поляна млъчеше и жадно слушаше историята.

– Промъкнах се вътре, вътре в скалата и... – рече Кун и очичките му бавно се притвориха в дрямка.

– Заспа! – изненада се едно дугуле.

– Заспах, да – сепна се Кун. – Заспах вътре в скалата, но това е една друга история.

– А бумбаците? Какво стана с бумбаците? – чува се викове от тълпата.

– Другите дугулета успели да ги изгонят. Те открили, че бумбаците изпитват панически страх от силни, непознати звуци. Трябва да намерим такива звуци.

– Но Кун – намръщи се червеният Чапо, – как така ще търсим звуци?

– Ще търсим неща, които правят звуци – отговори му Кун. – Такива знам, че има в Дълбоката гора и край езерото във Влажната гора. Предлагам аз и Дар Бъзи да отидем в Дълбоката гора. За Влажната съм твърде стар.

– Ммм, Влажната гора – облиза се Сент. – Ти наистина си твърде

стар,
но ние
вече сме били в
Дълбоката гора. Не видяхме
там такива неща... и звуци. Нека Жапо,
Чапо, Зент и аз да отидем до езерото.

Много дугули го подкрепиха. Жапо, Чапо и Зент се приближиха и застанаха до него.

– Стар съм, да, но имам способности, за които нищо не знаете – възрази Кун с плам в очите, – а Дар Бъзи може да лети и да ми помага.

– В такъв случай нека те да отидат! – чува се одобрителни гласове.

– Сент, Зент, Жапо и Чапо са прави, трябва да се търси при езерото – възкликнаха други.

И тук е време да избираш:

> Ако искаш Кун и Дар Бъзи да навлязат в Дълбоката гора, премини на глава 2.

> Ако желаеш Сент, Зент, Жапо и Чапо да търсят край езерото във Влажната гора, премини на глава 3.

Кун и Дар Бъзи навлязоха в Дълбоката гора. Шумоленето на листата звучеше като шепот на стари легенди. Учителят дугул се движеше бавно, опирайки се на малко бастунче. Осата татуист летеше над главата му и жужеше:

– Къде искаж-ж-ж да отидем, Кун?

– Когато Сент, Зент, Жапо и Чапо се върнаха от Дълбоката гора, разказаха, че са срещнали мръсен горски трол, който живеел до изгоряло дугулско дърво. Тролът и дървото били ударени от гръм по време на буря. Искан да ги намерим.

– За трола Лумник ли говориш? – изненада се осата.

– Мисля, че така се казваше – отговори старото дугуле.

Дар Бъзи силно се възмути и шумно избръмча с крила:

– Аз съм худож-ж-жник, Кун! Защо искаш да търся грозен трол? Аз съм създаден за красиви неща, за изкуство!

– Престани да се глезиш, Бъзи! – скара му се учителят. – Няма време за това.

– Ох, добре. Знам къде да ги намерим. Трябва обаче да минем край дърветата на бумбаците.

– Ще се справим някак – изпъшка Кун. – Къде са тези дървета?

– Вече са наблизо – избръмча Дар Бъзи.

– Значи ще отида на разузнаване.

Кун спря и затвори очи. Тялото му се отпусна неподвижно на земята. Ръката му изтърва бастунчето.

От главата му се отдели малко бяло

облаче.

– Стой

тук и пази тялото

ми! – заповяда то

на осата. – Не мога да

се отдалечавам за дълго от него.

– Уау, какъв номер! – избръмча Дар Бъзи. – Ти ли си това, Кун?

– Не съвсем. В това облаче са събрани моята душа, знания и фантазия. То лети, накъдето пожелае. Така мога да виждам далеч пред себе си – отговори облакът и отлетя.

Дар Бъзи бръмчеше на едно място. Нищо не разбираше. Как така учителят се раздели на две? Осата не можеше да повярва. Дали не сънуваше?

Тя се ужили сама, за да провери. Ох, болеше!

Погледна към тялото. Погледна след облачето. Дали

да не отлети след него, за да види какво ще прави. Не!

Трябва да пази тялото. Или да отиде? Какво толкова!? А може би не!?

И тук е време да избираш.

> Ако искаш Дар Бъзи да тръгне след облачето и да види какво ще прави то, премини на глава 4.

> Ако искаш Дар Бъзи да остане, за да пази тялото на учителя Кун, премини на глава 5.

Ако за първи път си тук, намери фигурката на облачето на Кун, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

Сент, Зент, Жапо и Чапо за първи път навлизаха във Влажната гора. Заобиколиха някакъв стар пън, обрасъл с мъх и гъби, и се приближиха до дънера на паднало дърво.

– О, милички! Какви сте сладки! – възкликна дънерът.

Дугулите бързо се скриха под нападалите листа. Дънерът продължи да говори:

– Кои сте вие? Защо се скрихте?

Четиримата приятели надникнаха изпод листата, а Жапо смело излезе напред. Една водна костенурка любопитно показва глава зад дънера.

– Ние сме дугули – каза ѝ Жапо, – търсим езерото във Влажната гора.

– О-о-о, но това е домът ми. Защо не дойдете на гости?

– Коя си ти? – запита Чапо недоверчиво, който също беше дошъл.

– Аз съм Желка, вашата лелка – представи се гордо костенурката. – Качете се на гърба ми и по този поток ще стигнем право до езерото.

– Това е прекрасно! – зарадва се Жапо и се покатери върху нея.

– Но какво правиш, миличък? Защо се качи на гърба ми?

– Но нали каза да се качим? – попита Чапо.

– Да, но не днес. Закъде сте се разбързали, милички? Сега на езерото има хора. Идват там с едни пръчки с въжета. Разхвърлят разни неща по целия бряг. Направо са непоносими!

След като пренощуваха наблизко, рано сутринта Сент, Зент, Жапо и Чапо се покатериха върху гърба на Желка и здраво се захванаха с ноктенца за нейната коруба. Бяха отпочинали и готови за спускането по потока.

– Да тръгвам ли, милички? – запита костенурката.

– Да-а-а! – извикаха бодро четирите дугулета и растенията по главите им щръкнаха.

Желка бавно навлезе във водата и се оттласна от брега. Водата ги пое и ги повлече надолу по склона. Гърбът на костенурката се намокри и стана хлъзгав. Клончета и листенца зашибаха през лицата малките дугули, които с мъка се задържаха върху корубата. Те впиха нокти в гърба на костенурката. Потокът стана по-широк и по-дълбок и изведнъж рязко пропадна.

– И-и-иха-а-а, била съм лелка, а?! – изкрещя радостно Желка и плъосна в огромното езеро.

На дугулите никак не им беше забавно. Жапо и Чапо висяха отстрани, а Сент и Зент се опитваха да ги изтеглят.

– Пристигнахме, милички – съобщи доволно Желка.

– Трябваше да ни кажеш за този водопад – каза ядосано Жапо, когато се изкачи отново върху нея.

– Че кой не обича хубава водна пързалка? – изненада се тя.

– Закарай ни на брега – нареди Жапо, все така ядосан.

Костенурката заплува към най-близкия бряг. Когато слязоха, тя им рече:

– Ако ви трябва помощ отново, само ме извикайте – като каза това, костенурката се гмурна под

водата.

Четирите дугулета се огледаха. Навсякъде се въргаляха разхвърляни човешки предмети. Някои приличаха на хралупи, изтръгнати от непознати дървета. Други бяха прозрачни. Имаше неща, които блестяха на слънцето, и неща, които миришеха лошо. Имаше и такива, които хем блестяха, хем миришеха.

– Защо хората непрекъснато си оставят нещата из цялата гора? – запита Чапо с кисела гримаса.

– Сигурно не им трябва – предположи Сент.

– А защо притежават неща, които не им трябва? – ядоса се Чапо и широките листа по главата му щръкнаха.

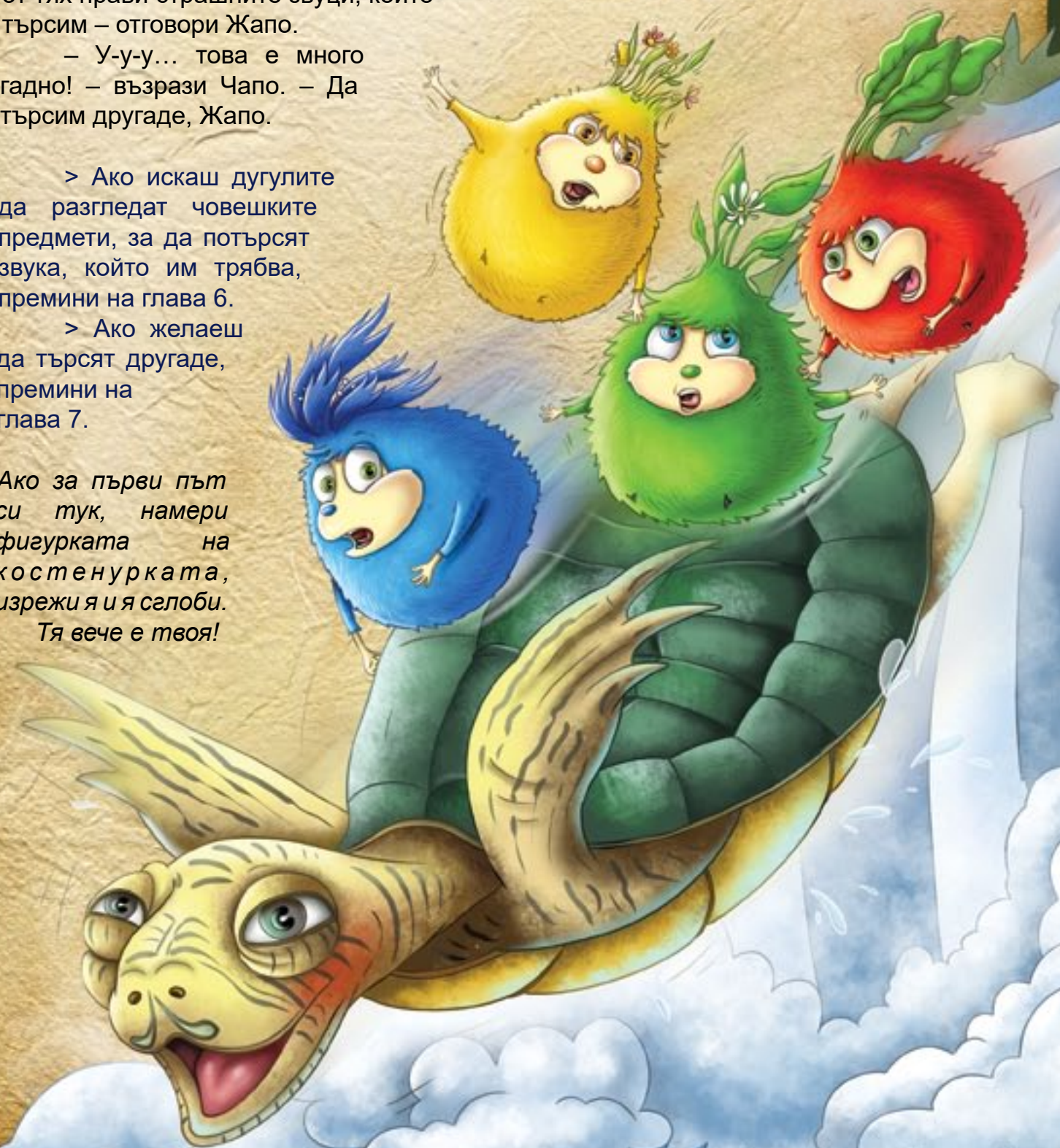
– Ще трябва да ги разгледаме. Сигурно някое от тях прави страшните звуци, които търсим – отговори Жапо.

– У-у-у... това е много гадно! – възрази Чапо. – Да търсим другаде, Жапо.

> Ако искаш дугулите да разгледат човешките предмети, за да потърсят звука, който им трябва, премини на глава 6.

> Ако желаеш да търсят другаде, премини на глава 7.

Ако за първи път си тук, намери фигурката на костенурката, изрежи я и я слоби. Тя вече е твоя!

Дар Бъзи полетя след облачето на Кун, като внимаваше да не бръмчи с крила. Намери го точно над короната на едно близко дърво. Правеше се на... обикновено облаче. Дар Бъзи се скри зад него.

В клоните на дървото някой се караше. Дар Бъзи предпазливо надникна през листата и се ослуша. Три бумбака бяха заобиколили няколко мравчици и им викаха едновременно:

– Аз съм вашият единствен крал! Заповядвам ви да се отречете от своята царица майка – крещеше първият бумбак.

Той имаше огромен нос, шест крачета и три малки крилца. На главата си беше нахлузил черупка от охлюв.

– Аз съм тук министър слънце! Заповядвам да събирате повече зърно! – настояваше вторият бумбак.

Той също имаше огромен нос, но само 4 крачета и две крилца. На врата му висеше нещо жълто и лъскаво.

– Аз съм велик генерал! Заповядвам да строите магистрали за моите бъдещи походи! – пъчеше се третият бумбак.

Той нямаше крила, но стоеше на седем крака. На възголемия си нос беше закрепил капачка от човешка лимонада. Мравките стояха притиснати една до друга, изплашени и объркани, без да знаят какво да кажат.

– Дар Бъзи, какво правиш тук? – прошепна изведнъж облачето на Кун. – Нали ти казах да ми пазиш тялото. Мога да загина, ако някой го открадне. Бързо да се връщаме!

Двамата отлетяха обратно. Един безкрил бумбак, с три очи, душеше с увиснал до земята нос тялото на Кун. Взе бастунчето му от земята и го мушна с него. Облачето на Кун веднага се шмугна в тялото на Кун и той се съживи. Хвана бастунчето и го дръпна.

– Пусни-и-и – изкрещя бумбакът. – Аз съм бъдещ крал, това украшение ми се полага.

Дар Бъзи връхлетя върху него и яростно го ужили по дупето.

– О-о-о-х, пресвета

локвичке – извика бумбакът и хукна да бяга с всичките си крака.

– Трябва да се махаме – каза Кун и огледа загрижено бастуна си. – Скоро всички бумбаки ще търсят това украшение.

Двамата тръгнаха по тясна пътечка, която се извиваше между дърветата като змия. Не знаеха къде води тя. Осата летеше напред, за да разузнава, а Кун я следваше. Стигнаха до една долчинка, цялата обрасла с висока папрат.

– Трябва да се скрием тук за през нощта – каза Кун. – Възрастта ми натежава... Уморих се много.

– Не е разумно, Кун – отвърна Дар Бъзи. – Все още сме много близо.

– Ако се скрием в тази папрат – настоя Кун, – няма как да ни намерят.

– Все пак, да продълж-ж-жим – упорстваше осата, поглеждайки нервно назад.

> Ако искаш Кун и Дар Бъзи да се скрият и пренощуват там, където са, премини на глава 8.

> Ако желаеш да продължат по пътя си, премини на глава 9.

Облачето на Кун отлетя към дърветата. Дар Бъзи остана да пази неговото тяло и се издигна над гората. Правеше широки кръгове и следеше за опасности. От тази височина се виждаше всичко, включително една тясна пътека, по която вървеше бумбак без крила. Дар Бъзи хубавичко го разгледа. Беше огромен, с три очи, блещукащи като фенери, и толкова много крака, че Дар Бъзи не можа да ги преброи. Носът му висеше до земята и се мяткаше насам-натам. Отиваше право към тялото на Кун.

– О, не! Трябва да го отклоня от пътя му, преди да е видял тялото – промърмори Дар Бъзи.

Той натопи жило в своите боички. На стъблото на едно дърво нарисова грозно същество с огромни зъби, сякаш готово да погълне целия свят. Разгледа го и бръмна одобрително. Вмъкна се в короната на дървото, намери две съвсем близки листа и се пхна между тях. Когато бумбакът наближи, Бъзи започна бясно да удря с крила по листата. Чу се силен бързопляскащ звук: бърззз-пляс-прас-бърззз-пляс-прас!

Бумбакът спря на място. Видя озъбена рисунка и гушна носа си с предни крачка. Трите му очи се опулиха в различни посоки. Бърззз-пляс-прас-бърззз-пляс-прас – продължаваше да маха с криле Дар Бъзи. Едното око на бумбака погледна настрани от пътеката. Другите две очи го последваха. Бумбакът предпазливо тръгна натам, вървейки на една страна. За всеки случай Дар Бъзи побързопляска още малко. Когато разбра, че бумбакът си е отишъл, спря и промърмори задъхано:

– Колко добре се получи. Пак няма кой да оцени моите способности!

Излетя от дървото и отиде при тялото на Кун. Откъм дърветата се зададе облачето на Кун и се шмугна в него. Тялото оживя. Учителят се изправи с тревожно лице.

– Непременно трябва да открием трола Лумник, Дар Бъзи!

– Какво видя там, Кун? – запита осата.

– Ще ти кажа по пътя – отговори Кун, все така загрижен. – Пред нас е пълно с бумбаци. Трябва да заобиколим.

– Слушай, Кун, защо да обикаляме цялата гора – изненада се Дар Бъзи. – Ако излезеш пак от тялото си, можеш да летиш напред, за да ме предупреждаваш. Аз ще те нося. Така ще прелетим над бумбаците.

– Струва ми се опасно – отговори Кун. – Ами ако ме изтървеш някъде?

– Да опитаме, Кун – замоли се Дар Бъзи, енергично размахвайки крила, – ще спестим много време.

– Не знам – чудеше се старото дугуле, – опасно е... Да обиколим е по-добре.

> Ако искаш Дар Бъзи и Кун да прелетят над гората, отиди на глава 10.

> Ако искаш Дар Бъзи и Кун да заобиколят гората, отиди на глава 11.

Сент, Зент,
Жапо и Чапо с погнуса
се визираха в разхвърляните
по брега човешки предмети. Влязоха
сред разпилените боклуци и ги заоглеждаха.
Всеки един боклук бе по-странен от предишния.

Една малка черна кутийка се разписка с множество тънки гласчета:

– Помощ, помощ!

Дугулетата се спогледаха изненадано. Когато успяха да отворят кутийката, отвътре изскочиха няколко малки бели червейчета, които се разпръснаха в паника.

– Казвайте какво да помагаме? – поинтересува се Жапо.

– Помощ, помощ! – крещяха червейчетата и пълзяха в различни посоки, без да им обръщат внимание.

– Помо-о-о-щ! – дочу се друг, по-дебел глас от короната на дървото до тях.

Дугулите погледнаха нагоре. Там, сред ниските клони, бе оплетено тънко въже. На остра метална кука, завързана за въжето, се гърчеше прободен един дебел торен червей. Сент, Зент, Жапо и Чапо се покатериха по дървото и внимателно измъкнаха куката от тялото му. Когато го свалиха на земята, Жапо намаза раната с мехлем, който сам беше измислил.

– Ще се оправиш бързо – каза той на червея, – раната не е сериозна.

– Я, топки! – проговори торният червей. – Как да ви се отблагодаря, говорещи топки?

– Ние сме дугули – поправи го Чапо. – Случайно да знаеш нещо, което издава силен звук? Много ще ни помогнеш.

– Така ли! – зарадва се червеят. – Преди да ме оплете в клоните, човекът ме беше хвърлил във водата, за да ме лапне някой шаран и да се закачи на куката.

– Но това е гадно – намръщи се Чапо.

– Чакайте, не ме прекъсвайте! Шараните плуваха около мен. „Тези хора съвсем ни взеха за шарани!“, каза един от тях и всички си тръгнаха.

– Кой си тръгна? Шараните или хората? – прекъсна го Зент.

– Не ме прекъсвайте! Тогава видях наблизко една сляпа щука. Тя свиреше на инструмент. Май беше китара. Имаше струни от същото въже, с което човеците връзват своите куки.

– Защо е сляпа щуката? – прекъсна го Жапо.

– Откъде да знам? Човекът ме извади и не успях да я разгледам добре.

– Трябва да извикаме тази щука – каза Жапо. – Ако успея да ѝ помогна, сигурно ще е склонна да ни даде този инструмент.

– Ти полудя ли, това е щука – възмути се Чапо, – голяма уста, криви зъби и яде месо. Забрави ли?

– Така е, но тя има нещо, което ние търсим.

– Да,
но не търсим кой да ни
изяде – облиза се подозрително
Сент.

– Страхувам се, че Жапо е
прав – каза мрачно Зент и очите му се
завъртяха в кръгче.

Трябва бързо да решиш!

> Ако искаш Сент, Зент, Жапо и
Чапо да извикат щуката, премини на
глава 12.

> Ако желаеш да продължат
търсенето, премини на глава 13.

Ако за първи път
си тук, намери
фигурката на
червея, изрежи я и
я сглоби. Тя вече е
твоя!

Сент, Зент, Жапо и Чапо дълго претърсваха храсти и треви, далеч от човешкия боклук. Изведнъж близо до тях се разнесе остър и пронизващ звук: зър-р-р, зър-р-р!

Четиримата запълзяха в посока на звука. Много внимателно приближиха езерото. На брега, близо до тях, стоеше един голям човек. Той държеше дълга пръчка и с нея сочеше към водата. Навсякъде около него имаше разхвърляни разни неща. Под сянката на огромно дърво почиваше едно от онези чудовища със светещи очи, които Сент, Зент, Жапо и Чапо бяха виждали в града. То спеше. Очите на дугулетата се впериха в големия човек. Той беше лапнал една блестяща шушулка и я надуваше. Зър-р-р, зър-р-р – правеше тя.

– Този звук ни трябва – прошепна Жапо.

Всички дугулски очички се заковаха в странния предмет. Отнякъде дотичаха двама по-малки големи човеци.

– Какво има, тате? – запита едното.

– Късно е вече. Помогнете ми да приберем нещата.

Големият човек разтвори корема на спящото чудовище и започна да пъха вътре разни предмети. По-малките големи човеци правеха същото. Вземаха неща от брега и ги пъхаха в корема на чудовището. Големият човек се наведе, за да вдигне някакъв плосък предмет, и шушулката падна от него. Търколи се и спря под един счупен клон със сухи листа. Хората прибраха всички големи предмети. Малките изоставиха там, където са. Мушнаха се в корема на чудовището. То се събуди и гневните му очи светнаха. Изръмжа и побягна нанякъде. Скоро настана пълна тишина.

Малките дугули се приближиха до блестящата шушулка и я вдигнаха. Тежеше колкото голям бръмбар.

– Това е – каза Жапо. – Намерихме го! Да се връщаме веднага обратно!

– Виж, Жапо – обади се Сент и посочи Чапо.

Червеното дугуле стоеше пред отвора на шушулката и с пълни бузи духаше в него. Духаше и духаше, но нищо не се чуваше.
Н и т о

звук.

– По-добре първо да се научим как пищи това нещо – продължи Сент. – Когато се изправим срещу бумбаците, няма да има време за това.

– Ние и така нямаме време – възрази Жапо.

– Сент е прав – намеси се Зент. – Трябва да разберем как това нещо издава онзи звук.

– А така и ще починем малко – подкрепи го Чапо.

> Ако искаш дугулите първо да разберат как човешката шушулка издава звук, премини на глава 14.

> Ако желаеш да тръгнат веднага, премини на глава 15.

Кун и Дар Бъзи откриха една суха дупка, скрита под гъста папрат. Старото дугуле я застла със свежа трева и се настани удобно.

– Не е като вкъщи, но ще свърши работа – каза то и се облегна назад. Дар Бъзи кацна до него. Кун разглеждаше внимателно бастунчето си.

– Това бастунче сякаш вече не е същото – промълви той накрая, като прокара пръсти по дървената му повърхност.

– Защо мислиш така, Кун? – запита осата.

– Стана различно, откакто го пипна онзи бумбак.

– Това не е възмож-ж-жно, Кун!

– Така го чувствам – упорстваше дугулето, като оглеждаше бастунчето от всички страни.

– Искаш ли да го изрисувам? – предложи Дар Бази. – Цялото ще го украся с цветя и пеперуди.

– Вземи – подаде му го равнодушно Кун, – дано след това ми хареса.

– Обиж-ж-ждаш мен и моето изкуство – отговори осата и веднага натопи жило в боите.

– Бз-з-з, бз-з-з... – нанесе първите линии Дар Бъзи.

„Как вижда какво прави в тази тъмница“, помисли си учителят и заспа унесен от бръмченето.

– Кун! – извика Бъзи и стресна стария дугул. – Бастунът ти е кух.

– Как така? – ококори се Кун.

– Ето, виж – отвърна осата и посочи малка дупчица в бастунчето, – жилото ми го проби.

– Знаеш ли, Бъзи – каза замислено учителят, – чувал съм, че някога в гората живеели елфи, които правели флейти от кухи стебла. Можеш ли да изрежеш долния край?

Бз-з-з, бз-з-з, чук, чук, чук – чу се в тъмното. И пак: бз-з-з, бз-з-з, чук, чук, чук.

– Готово! – каза Дар Бъзи и подаде бастуна на Кун.

Учителят допря уста до изрязания край и духна в него. Фиу-у-у – чу се тънко свистене.

– Разшири тази дупчица, която първо проби – предложи Кун и върна обратно бастунчето.

– Бз-з-з, бз-з-з... готово, опитай пак – изпълни молбата

Бъзи.

Учителят отново наду бастуна. Бръ-ъ-ъ-м та-та-та фию-ю-ю – изригна грозен, вибриращ звук. Започна силно и басово, премина в дразнещо вибриране и завърши с тънко, непоносимо пискане.

– Тихо, ще ни чуе някой – уплаши се осата художник.

– Това е – зарадва се Кун, – намерихме го. Това е звукът, който търсим. Трябва да тръгваме обратно.

– Не и преди да си завърша творбата – възрази Дар Бъзи.

– Пак се глезиш, Бъзи!

– Напротив, точно сега не мърдам оттук. Това не е просто бастун, а елфска флейта! Ще направя шедьовъра на живота си!

– Ох, защо не разбираш. Нямаме време.

Трябва да избираш.

> Ако искаш Дар Бъзи да изрисува бастунчето на Кун, премини на глава 16.

> Ако желаеш да тръгнат веднага обратно, премини на глава 17.

Кун и Дар Бъзи се промъкваха дълго през храсти и шубраци. Слънцето бе залязло отдавна и гората бе потънала в мрак. И двамата бяха изморени и малко се страхуваха, но продължаваха упорито. Не знаеха дали някой не върви по следите им.

– Хлип, хлип... хлип, хлип – каза едно храстче пред тях.

Двамата приятели замръзнаха на място.

– Хлип, хлип... хлип, хлип – чу се пак.

Кун и Дар Бъзи предпазливо допълзяха до храстчето и надникнаха зад него. Там, свит на топчица, плачеше... бумбак. Беше по-малък. Носът му също беше малък. Имаше четири крачета, две големи и много красиви крила и пет очички. Сълзи капеха от всичките пет. По тялото му нямаше ни едно украшение.

– Кой си ти? – връхлетя върху него Дар Бъзи, готов да го ужили.

– О-о-о не-е-е, не ме бийте – изплака бумбакът.

– Спокойно, никой няма да те бие – намеси се Кун. – Просто ни кажи, кой си ти?

– Аз... аз съм бумбакът Мунчо – хлипна той, избърсвайки едно от петте си очи.

– Какво правиш тук, сам в тъмното?

– Нямам къде да отида-а-а – изплака Мунчо и отрони по една сълза от три очи, – всички ме гонят. Не ме искат нито за министър, нито за генерал. Не мога да си намеря дом.

– А защо не те искат? – разпитваше го кротко Кун.

– Не знам, говорят различни неща. Бил съм малък, носът ми бил малък, нямал съм украшения, можел съм да летя-я-я...

– Наистина ли мож-ж-жеш да летиш? – прекъсна го Дар Бъзи.

– Да, ето виж – каза бумбакът и се издигна тежко с грозно бръмчене.

– Искаш ли да нарисувам крилата ти? – предложи осата. – Така ще имаш украшение, което никой не може да ти вземе. Истинско изкуство!

– Наистина ли? – Мунчо засия. – Рисувай тогава!

Той кацна и разпери крилата си неподвижно като платно за художника. Дар Бъзи потопи жило в боите си. Дълго рисува в тъмното. Когато се отдръпна, крилата на Мунчо блесяха целите в слънчогледи. На един от тях беше кацнала пчела.

– Прекрасно е – прошепна очарован бумбакът, разглеждайки новите си крила.

– Най-после някой да оцени майсторството ми! – зарадва се художникът.

– Сега ще мога да намеря дом и да изгубя това глупаво име.

– Как така ще си изгубиш името? – проговори Кун.

– Когато някой стане крал, министър или генерал, той си губи името – обясни Мунчо.

– Не е хубаво това! – промърмори Кун и продължи на висок глас: – Я ми кажи, от какво най-много те е страх.

– В онзи край на гората има едни огромни същества. Издават зловещи звуци. Нещо като динг-донг, динг-донг...

– Добре, Мунчо – разбърза се внезапно Кун, – ние сега ще тръгваме. Желая ти успех.

Учителят махна на Дар Бъзи да тръгват веднага. Когато се отдалечиха достатъчно, осата запита:

– Какво стана, Кун? Защо тръгнахме така неочаквано?

– Той говори за крави, Бъзи. Как не се сетих по-рано. Тяхното динг-донг може да е звукът, който търсим. Трябва бързо да ги намерим.

– Но Кун, нали щяхме да търсим трола Лумник!?

– Значи вече търсим крави.

– Ама аз тъкмо свикнах да търся трол.

Време е отново да избираш.

> Ако искаш Дар Бъзи и Кун да открият кравите, премини на глава 18.

> Ако искаш Дар Бъзи и Кун да продължат да търсят трола Лумник, премини на глава 19.

Кун застина на място и притвори очи. Облачето излезе от него и се издигна. Тялото му се отпусна безжизнено на земята. Дар Бъзи пхна бастунчето в колана си, вдигна тялото и с много усилия успя да излети с него. Махаше с крила с всички сили и мощно бърмчеше.

– Ще можеш ли да го носиш? – запита облачето.
 – Ако ми помагаш – изпъшка осата.
 – Сега съм само дух и знания, Бъзи. Не мога да нося нищо.
 – Това трябваше да го кажеш по-рано – възмути се Бъзи. – Нищо де, ще се справя.

Облачето на Кун литна по-високо и изчака Дар Бъзи да го настигне. Полетяха ниско над гората. Осата пшкеше и бърмчеше все по-силно. В короните на дърветата бумбаците го чува. Покачиха се на най-високите клони и закрепяха на другите животинки от дърветата:

– Слушай моята команда! – извика един.
 – Не! Слушай моята команда! – извика друг.
 – Хванете ги и ги доведете!
 – Не ги водете, а ги пхнете в тъмница! Как смеят да летят!

От клоните изхвърча ято врабчета и се пръсна във всички посоки. Дар Бъзи изнемогваше от тежестта. Летеше толкова ниско, че тялото на Кун обърса няколко листа от върховете на дърветата. За късмет, бумбаци вече не се виждаха. Все по-слабо се чуваха техните крясъци. Прас! Една уплашена пеперуда се блъсна в Дар Бъзи.

– Падаме-е-е! – извика той, докато се въртеше във въздуха и стискаше тялото на Кун.

Облачето на Кун се спусна след тях. Двете телца паднаха на малка полянка. Претърколиха се и се блъснаха в нещо меко. Разнесе се зловонна миризма. Облачето потъна в тялото на Кун и то оживя. Дугулето и осата се огледаха. Един мръсен горски трол хъркаше дълбоко, облегнат на изгоряло дугулско дърво. Рогата му бяха целите обвити в паяжини, с полепнали по тях мухи. От миризмата му всички цветя наоколо вехнеха. Бяха открили трола Лумник.

– Леле как смърди! – каза Дар Бъзи и избяга надалеч.
 – Трябва да го събудим – съобщи му Кун, когато го настигна.
 – А не, ти си го събуди.
 – Е-е-е, стига де! Нали точно него търсехме!?
 – Ма той е ужасен, като спи! Не искам да го виждам буден!

– Щем не щем, трябва да го събудим – настоя Кун.

– Аз ще гледам отдалеч и ще си рисувам. Може това да е последната ми картина.

– Ох, дойде ми до гуша от артисти! – намръщи се Кун.

> Ако искаш Кун и Дар Бъзи да събудят трола Лумник, премини на глава 20.

> Ако желаеш да не го будят, премини на глава 21.

Кун и Дар Бъзи бързо заобиколиха дърветата с бумбаци и навлязоха в Дълбоката гора. Навсякъде беше тъмнозелено. Слънчевите лъчи едва се промъкваха през клоните на дърветата. Двамата стигнаха до широка поляна. По средата ѝ стърчеше голямо самотно дърво и те тръгнаха право към него. Преди да го доближат, от короната му се разнесе зловещ звук: гааа, гааа, г-р-р га-а-а... Безброй

черни гарги грачеха в клоните. Гласовете им се сливаха в общ страшен грохот. Крачетата на Дар Бъзи и ноктенцата на Кун изтръпнаха от страх. Внезапно ятото излетя и се насочи право към тях. Огромно черно петно изпълни небето, готово да ги погълне.

– Бягай, Бъзи, бяга-а-а-й, ще ни изядат – изкрещя Кун с ужас.

Осата се изстреля като куршум към гората. Кун се опита да я последва с всички сили. Старият дугул отдавна беше загубил способност да се свива на топче и да се спасява с търкаляне. Колкото и сили да влагаше, нямаше шанс да избяга от гаргите с малките си ноктенца. Дар Бъзи забеляза, че Кун изоставя и светкавично се върна назад.

– Излизай от тялото, излизай – изкрещя осата с всичка сила.

Кун спря, затвори очи и неговото облаче се издигна в небето, точно под хищните клюнове. Те веднага се нахвърлиха върху него, но облачето се стрелна право към слънцето. Ятото го последва, грачейки ядосано. В това време Дар Бъзи вдигна тялото на Кун и го скри в една хралупа наблизо.

Облачето на Кун направи няколко смели кръгчета и остри завои в небето. Гаргите бяха много тежки и засилени, за да го следват. Те се блъскаха една в друга, удряха се с крила и си пречеа. Облачето се измъкна от преследвачите си и се шмугна обратно в гората. Откри скритото от Дар Бъзи тяло и се мушна в него. Учителят се размърда и отвори очи.

– Добре си се погрижил за мен, Дар Бъзи – похвали го Кун. – Браво! Ако не беше ти, сега щях да съм храна на гаргите. А тази хралупа е страхотна.

– Благодаря, Кун! Да знаеш, че трябва да отслабнеш. Добре че не решихме да прелитаме над гората.

– Дар Бъзи, ти видя ли колко са страшни гаргите, когато грачат заедно – запита старият дугул.

– И още как, чак жилото ми настръхна.

– Никой бумбак не знае – продължи да говори Кун – колко силно може да крещи едно дугуле. И никой бумбак не знае, че когато викат, телата на дугулите светят.

– Така е! Какво си намислил, Кун?

– Ако през нощта всички дугули се съберат и започнат да викат едновременно в тъмното, бумбаците ще избягат.

– Не вярвам – усъмни се Дар Бъзи.

– Струва си да опитаме – възрази му Кун.

– Опасно е – упорстваше Дар Бъзи, – ами ако не стане така? Тогава всички дугули ще попаднат в плен на бумбаците.

– Трябва да стане – настоя Кун.

> Ако искаш Кун и Дар Бъзи да изпробват идеята на Кун, премини на глава 22.

> Ако желаеш да продължат търсенето, премини на глава 37.

– Желка-а-а, Желка-а-а! – провикна се Жапо.
 – Какво има, милички? – Желка изникна зад тях, сякаш през цялото време е била скрита точно там, зад тръстиките.
 – Долу има една сляпа щука. Кажи ѝ, моля те, че искаме да говорим с нея.
 – О, познавам я! – рече костенурката и се гмурна във водата.
 – Това не е добра идея – продължаваше да мърмори Чапо. – Щука, големи зъби, и тя ще иска нещо от нас. Обзалагам се.

– Кой ме търси? – запита дрезгав глас.
 Щуката беше изплувала между тръстиките.
 – Какво би дала, ако пак можеше да виждаш? – попита я Жапо.
 – Всичко! Кой си ти? Не те виждам! Излез и се покажи! О, аз съм сляпа, забравих!

– Аз съм Жапо, дугуле лечител на животните в тези гори. Приблужи се да видя очите ти.

Щуката доплува до самия бряг. Жапо дълго се взира в очите ѝ. Върху тях се беше залепило тънко парче найлон.

– Но това са обикновени човешки боклуци! – възкликна той. – Сент, имаш ли чиста планинска вода?

– Разбира се – каза Сент и извади една мъничка шушулка.

Жапо хвана и дръпна силно найлона. Под него се бяха събрали кал и мръсотия. Жълтото дугуле внимателно изми очите на щуката с планинска вода. Моментално блестящите ѝ очи се отвориха широко и се изпълниха с живот.

– Виждам! Вижда-а-ам! Ура! – зарадва се тя и запляска с опашка от радост. – Какво искате? Готова съм да ви помогна!

– Искаме твоя инструмент – обади се Чапо.

– Нарича се китара – ухили се щуката, – взех я от един човек. Искан да науча шараните да танцуват. Гледайте, ще ви посвирия!

Като каза това, тя задърпа въжетата по нея и им изсвири „Балада за една щука“, след което се поклони.

– Това не беше страшно! – обади се Сент.

– Много мило! – възмути се щуката. –

Искате ли я или не?

Чапо се приближи и дръпна едно от въженцата.

Дряу-у-у! – чу се стържещ грохот.

– Ура-а-а! – зарадва се Сент. – Чапо, това беше страшно!

– Нищо не разбирате от музика! – възмути се щуката.

– Имаме това, което ни трябва. Да тръгваме – предложи Зент.

Сент, Зент, Жапо и Чапо се сбогуваха с Желка и щуката, които обсъждаха езерните клюки, и навлязоха обратно в гората. Вървяха бързо. За половин ден успяха да преминат цялата Влажна гора. Когато слънцето вече залезваше, стигнаха до една добре позната пътека.

– Стой! – изкрещяха два бумбака, които скочиха от клоните пред тях.

– Това нещо ми се полага! – каза единият и протегна четири крака едновременно.

– Полага се на мен, аз съм най-много крал! – каза другият и закри с огромен нос едното си око.

– Аз съм крал повече! – възрази първият.

Прас, пра-а-ас! – сбиха се бумбаците и се хванаха един друг за носовете.

– Започвай да свириш, Чапо – нареди му Жапо.

– Да бягаме! – настоя Сент, като се огледа панически.

– Свири! – настоя Жапо.

– Да бягаме!

> Ако искаш Чапо да засвири, премини на глава 24.

> Ако желаеш дугулите да се спасят с търкалотичане, премини на глава 25.

Ако за първи път си тук, намери фигурката на щуката, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

Сент, Зент, Жапо и Чапо продължиха търсенето си по брега на езерото, като се промъкваха между купчините разпилени боклуци. Макар да ги беше гнус, дугулите разглеждаха всичко внимателно, с надеждата да открият онзи звук, който би изплашил и най-смелия бумбак. Чата-чата-чата! – разнесе се някъде пред тях.

Дугулите се приближиха. Вятърът духаше една тръстика, която се удряше в нещо цилиндрично. От едната му страна имаше кръгъл отвор. Беше празно. Зент взе една клечка и го удари бързо няколко пъти.

- Чата-чата-чата – дразнещо изчатка нещото.
- Прекрасно! – вирна водорасли Сент.
- Вижте – каза Чапо, – тук има още!
- Да вземем по едно и да тръгваме – предложи Жапо.
- Някои са смачкани, вземете само здрави – обади се Зент.

Дугулите не знаеха какви са тези боклуци, но и четиримата бяха сигурни, че ще свършат работа. Всеки си намери по една здрава чашка за кафе и я понесе към гората. Тези предмети бяха леки и се носеха лесно. Сент, Зент, Жапо и Чапо ги вдигнаха над главите си и поеха в колонка по обратния път.

Докато си вървяха, отнякъде се изви силен вятър. Той се мушваше в отворите на човешките неща и ги дърпаше от ръцете на дугулите. Четиримата стискаха здраво. Вятърът вдигаше чашите нагоре и дугулите излитаха заедно с тях чак до върховете на дърветата, а после се приземяваха далеч напред.

После пак се издигаха.

– На това му се вика попътен вятър – извика весело Сент, докато се въртеше във въздуха.

Останалите се разсмяха. Беше леко и прекрасно пътуване. Преминаха през Влажната гора бързи като птици.

Изведнъж вятърът ги издигна по-високо и не щеш ли, ги блъсна в короната на едно огромно дърво. Един от човешките предмети се закачи на тънка клонка. А отдолу застрашително се приближиха три бумбака. Сент се опитваше да откачи безценното нещо.

- Зарежи го, Сент – извика Чапо, – имаме още три.
- Не бива да остава тук. Бумбаците ще разберат какво им готвим.
- Недей, Сент – настояха Зент и Жапо, – ще измислим нещо!
- Неее... Така ще провалим всичко.

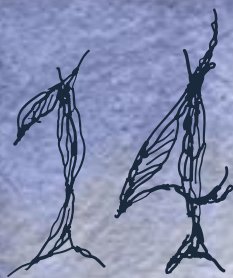
Долу, сред корените, трите бумбака го наблюдаваха със седем очи и чакаха Сент да падне. Носеха черупки на главите си и тихо хихикаха, а носовете им потръпваха от нетърпение.

Бързо избири:

> Ако искаш Сент, Зент, Жапо и Чапо да вземат закачената чашка, премини на глава 26.

> Ако желаеш дугулите да избягат без нея, премини на глава 27.

Жапо също опита да надуе свирката с все сила. Надуваше и надуваше, но нищо не се получаваше.

– Чакай малко – каза Сент и тръгна към гората.

– Къде отиваш, Сент? – запита го Жапо.

– В гората. Ще потърся сламки с кухи стъбла. Ако ги пъхнем в тази шушулка и надуем заедно, може би ще имаме достатъчно сила..

– Добра идея – възкликна Жапо и цветенцата на главата му разцъфтяха в съгласие. – Но не бива да ходиш сам в гората през нощта. Ще дойда с теб.

Двамата навлязоха между дърветата. Беше толкова тъмно, че Сент не различаваше сламка от свежа тревичка. За да види какво държи, той тихо писваше и го осветяваше с тялото си. Изведнъж в клоните на едно близко дърво блеснаха две страшни жълти очи.

– Бу-ху-у, бу-ху-у-у... – казаха очите.

– Скрый се, Сент – прошепна Жапо, – това е бухал, може да е много опасен. Двете дугулета се свиха на топчета, готови да се спасяват.

– Не съм опасен – каза същият глас. – Ако ми кажете какво търсите, ще ви помогна да го откриете. Аз виждам прекрасно в тъмното. Да не сте си загубили багажа при полет?

– Трябват ни няколко кухи сламки – обади се предпазливо Жапо.

Огромният стар бухал излетя тромаво от дървото и кацна до тях. Сент и Жапо изтръпнаха.

– Такива ли? – попита бухалът и разтвори криле.

Няколко твърди сламки се бяха забили в тях и му пречеха да ги разпери напълно.

– О, да – зарадва се Жапо и бързо измъкна сламките.

– О-о-о-х – въздъхна бухалът, – нямате представа какво облекчение ми донесохте. От името на авиолинии „Бухал“ изказваме нашата благодарност и сме готови да ви транспортираме по въздух до всяка една гора.

– Но ние сме четирима – отговори Сент.

– Знам. Знам отдавна, че сте тук. Говорете с другите. Аз ще подготвя летателния апарат на онзи клон – каза птицата и разгледа доволно крилата си.

Сент и Жапо нарамиха сламките и се завърнаха на брега. Там разказаха на Зент и Чапо какво се е случило.

– Не – поклати маргаритка Зент, – бухалът е опасна птица. А този явно е и доста странен.

– Зент, така можем да отнесем вкъщи тази пищяща шушулка съвсем скоро... – заубеждава го Жапо.

– Ние още не сме се научили да свирим на нея – намеси се Сент.

– Мен пък ме е страх да ме разнася бухал насам-натам – намръщи се Чапо.

– Приятели, ще изтървем невероятна възможност – упорстваше Жапо.

> Ако искаш дугулите да се възползват от предложението на бухала, премини на глава 28.

> Ако не желаеш да поемат този риск, премини на глава 29.

Жапо овърза с жилави треви човешката шушулка за гърба си. Четиримата приятели, в колонка по един, навлязоха в тъмната гора, като постоянно се оглеждаха, защото имаха усещането, че някой върви по следите им.

Вървяха дълго, толкова дълго, че нощта се разля като мастило в утринното небе, а слънцето запълзя нагоре, обагряйки всичко в златисто.

– Ъ-ъ-ъ уф, уф, ъ-ъ-ъ уффф... – изпъшка един дънер зад тях.

Дугулите се стреснаха. Дънерът продължи да пъшка с познат глас:

– Ъ-ъ-ъ уф, уф, ъ-ъ-ъ уффф... Пусто любопитство!

Четиримата приятели се усмихнаха и отидоха да погледнат зад дънера. Тяхната позната, костенурката Желка, беше паднала по гръб и краката ѝ махаха във всички посоки, докато се опитваше да се обърне.

– Давайте да ѝ помогнем! – нареди Жапо.

Дугулетата дойдоха и забутаха костенурката. Натиснаха с все сили и успяха да я преобърнат на крака.

– Няма да се подчиня! – изкрещя някой пред тях. – Аз съм велик бумбак! Ще завзема собствено дърво! Ще стана крал страшилище! Ще слушате много за мен!

Дугулите и Желка се спотаиха зад гъстите тревички и надникнаха предпазливо. Три бумбака гонеха четвърти от едно голямо и криво дърво.

– Ще станеш едно нищо! – извика единият и вдигна с три крака черупка от голяма седефена мида пред себе си. – Виждаш ли как блестя, нищо не може да ме засенчи.

– Никога няма да ви простя! – изкрещя прогоненият бумбак и изчезна в храсталака.

– Стигнаха са толкова далеч... – прошепна уплашено Зент зад тревичките.

– Ква-ква – потвърди един жабок от своята локва наблизо.

Лицето на Жапо светна.

– Имам идея – каза той. – Елате с мен.

Сент, Зент, Жапо и Чапо се разделиха с костенурката, която беше решила да се връща, за да разкаже всичко на щуката, и продължиха към локвата.

– Ти си жабокът Джвак, нали? – заговори Жапо. – Помниш ли, че миналата година ти излекувах кожата? Можеш ли сега ти да ми помогнеш?

– Какво джвакаш да направя? – запита Джвак.

– Виждаш ли тази блестяща шушулка?

Можеш ли да я лапнеш?

Жабокът светкавично изстреля езика си, налапа човешката свирка и я глътна.

– Не така! – извика уплашен Чапо. – Изплюй веднага.

Джвак изплю.

– Какво се опитваш да направиш, Жапо – запита гневно Чапо. – Да провалиш всичко ли?

– Чуйте ме! Бумбаците са навсякъде. Не можем да губим време – обясни Жапо. – Както видяхте, Джвак има достатъчно голяма уста да лапне не една, а две шушулки наведнъж. Може да събере в бузите си толкова въздух, че ще накара шушулката да пици цял ден.

– Другите дугули не знаят, че сме тук – намеси се мъдро Зент, – може да се уплашат и те...

– Като чуят шушулката, ще разберат, че сме ние – настоя Жапо.

– Трябва първо да се приберем – обади се Сент и посочи жабока, който гледаше гордо. – А и какво ще стане, ако Джвак глътне шушулката и повече не я изплюе?

Всички погледнаха жабока, който сега ги гледаше с невинни, влажни очи.

Пак е време за избор!

> Ако искаш Джвак да надуе човешката свирка и спасението на гората да започне веднага, премини на глава 54.

> Ако желаеш Сент, Зент, Жапо и Чапо първо да се приберат в дугулското дърво, премини на глава 31.

Дар Бъзи рисуваше по флейтата бастун, а малките му крилца бръмчаха тихо от възнение. Стараеше се да не пробие случайно още дупки. Нощта свърши. Слънцето изгря, а той продължаваше да рисува. Когато най-после довърши и последния детайл, показа гордо произведението си на Кун. Бастунчето бе покрито с изящни малки фигурки и плетеници. Щастливи дугулета се търкаляха по полянки, обсипани с прекрасни цветя и нежни пеперуди, огрети от златисти слънчеви лъчи. Кун възхитено прошепна:

– Не съм виждал такава красота!

– Е-е-е, най-после да получа твоето признание – зарадва се художникът. – Да вървим да спасим гората!

Двамата тръгнаха по обратния път. Вървяха бързо, без да се оглеждат. Пътеката криволичеше между големи стари дървета, чиито сенки хвърляха странни форми по земята

– Стой! – скочи пред тях един бумбак и стисна бастунчето на Кун. – Аз съм небесен крал, това украшение ми се полага.

Кун силно дръпна към себе си. Бумбакът оголи криви зъби и опита да ухапе бастуна. Дар Бъзи врхлетя върху него и с всичка сила го ужили по носа. Понеже не беше избърсал добре жилото си от боите, там разцъфтя голяма синя точка.

– Майчице дъждовна! – писна бумбакът и се дръпна назад.

– Давай, Кун – извика Дар Бъзи, – продълж-ж-жавай, аз ще те защитавам! Кун забърза по пътеката. Дар Бъзи кръжеше около него и бръмчеше заплашително с крила.

– Сто-о-о-й – закрещя бумбакът и тръгна след тях. – Това украшение трябва да е мое-е-е!

От другите дървета, привлечени от шума, слязоха още бумбази. Те също искаха да грабнат бастунчето. Кун напрегна ноктенца, за да върви бързо. Дар Бъзи летеше ниско, готов да ужили всеки, който се опита да вземе бастуна. Тъкмо щяха да излязат на поляната пред дугулското дърво, когато ги пресрещнаха няколко бумбака. Другите ги притиснаха отзад. Бяха обградени. Дар Бъзи не можеше да ужили всички наведнъж.

– Надуй флейтата, Кун! – извика той отчаяно от въздуха.

– Не сега – отговори учителят. – Имам по-добра идея!

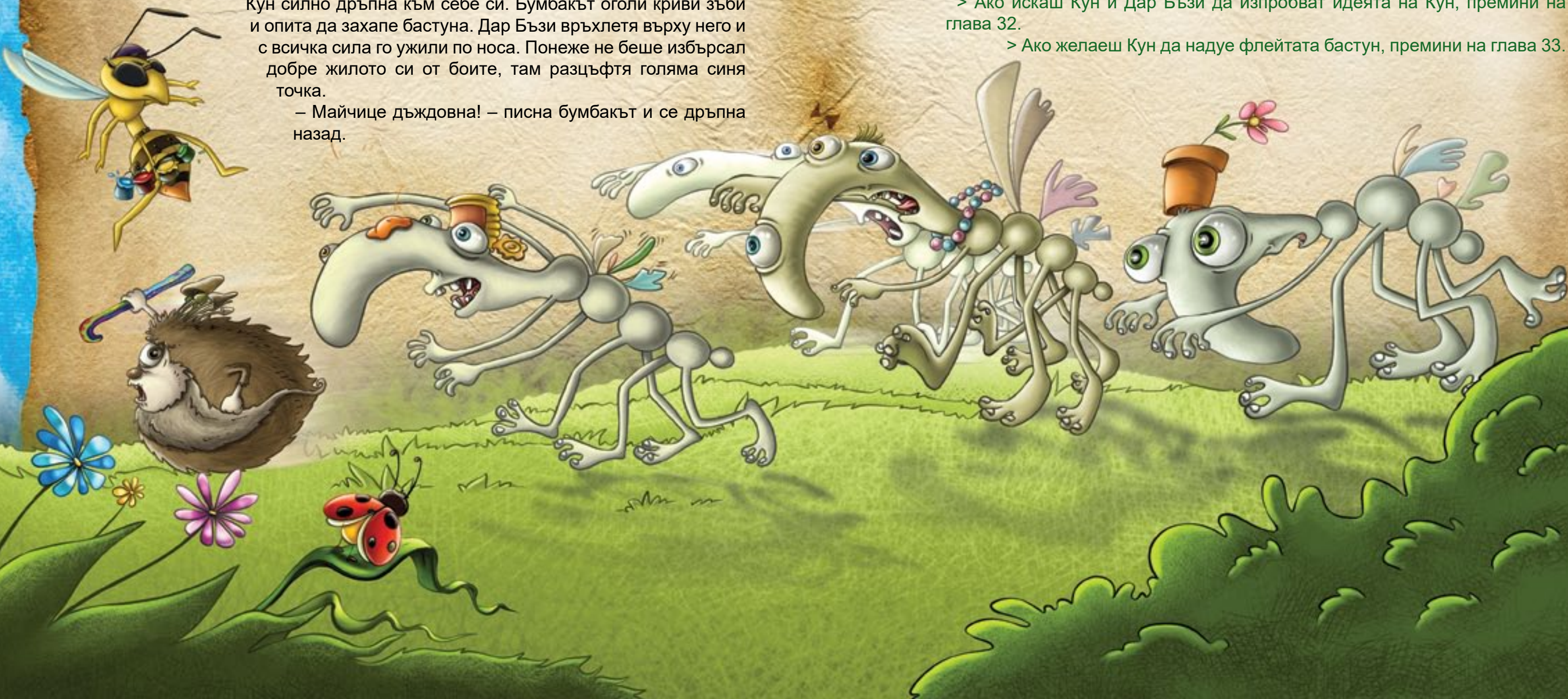
– Това е единственият ни шанс да ги изгоним, Кун – настоя осата.

– Имай ми доверие, Бъзи!

– Той е полудял! – отчая се Дар Бъзи. – Наистина е полудял!

> Ако искаш Кун и Дар Бъзи да изпробват идеята на Кун, премини на глава 32.

> Ако желаеш Кун да надуе флейтата бастун, премини на глава 33.

Кун и Дар Бъзи се промъкваха дълго в храсталаците. Толкова дълго, че храсталаците започнаха да изчезват. Звездите на небето също изчезваха една подир друга. Нощта бе към края си. От клоните на дърветата се чуваше силно хъркане. Бумбаците спяха дълбоко и сънуваха големи носове и още по-големи украшения. Кун и Дар Бъзи преминаха свободно и излязоха на поляната пред дугулското дърво.

– Кой е там? – чу се глас в тъмното.

Едно дугуле, което стоеше на пост, ги беше забелязало.

– Ние сме, Кун и Дар Бъзи – прошепна учителят.

– Качвайте се – отвърна радостно гласът.

Двамата бързо се скриха в гъстите листа на дървото. Около тях се събраха дугули, чиито очички блестяха в тъмното като светулки.

– Толкова се радваме да ви видим! – каза синьото дугуле Сент.

– Какво ни носите? – попита жълтият Жапо.

– Елфска флейта – гордо отговори Дар Бъзи

– Не е елфска флейта, а флейта бастун – възрази му Кун.

– Ще стане елфска, като я изрисувам. Това ще бъде шедьовър!

– За всичко си има време и място.

– Ще свърши ли работа? – прекъсна спора им едно зелено дугуле.

– Разбира се – отговори Кун.

– Ами свиря тогава, нека изгоним бумбаците още сега – рече Жапо.

– Да-а-а – чуха се няколко одобрителни гласа.

– Не сега, приятели – обясни учителят, – ако засвирия сега, бумбаците ще чуят звука от флейтата в съня си. Ще го

сънуват, сънуват и когато се събудят, вече ще го познават и... няма да избягат.

– О-о-о, стига, Кун – намеси се Дар Бъзи, – за какво беше цялото това пълзене в храсталаците? Надуй флейтата!

– Точно така, да ги изгоним веднага – подкрепи го едно червено дугуле. – Докато ви нямаше, бумбаците завладяха всички дървета наблизо. Виж, от другата страна на поляната са. Толкова са близо, че ще се стреснат веднага.

– Приятели, чуйте ме, не бива да бързаме, може всичко да провалим – упорстваше Кун.

Тук решаващ ти.

> Ако искаш дугулите да изчакат бумбаците да се събудят, премини на глава 34.

> Ако желаеш Кун да надуе флейтата бастун веднага, премини на глава 35.

Кун и Дар Бъзи тръгнаха в посоката, в която каза бумбакът. Прекосяваха дерета с папрат. Пресичаха обширни пространства с гъсти треви. Изкачваха хълмчета и се спускаха в долчинки. Слънцето изгря и се издигна високо. Гората свърши. Започна широко поле с ниски сочни тревички. Кун и Дар Бъзи се огледаха. Недалеч пасяха две огромни животни. Имаха големи кротки очи и влажни муцуни. На врата на всяко от тях висеше нещо обло. Двамата се приближиха.

– Здравейте! – каза бодро Кун.

Кравите се стреснаха и се дръпнаха назад. Облите неща на вратовете им се разклатиха. Динг-донг, динг-донг! – издрънчаха те.

– Точно тези звънци ни трябва, Кун – зарадва се Дар Бъзи, като се въртеше в кръг от вълнение.

– Какво търсите тму-у-ук? – измуча едната крава и напрегна очи, за да вижда добре Кун на земята.

– Аз съм Кун и съм дугул. Моите братя дугули са в беда. Моето дугулско дърво е в беда. Имам нужда от вашата помощ.

Кравата го погледна равнодушно, хрупна малко трева и каза:

– Вашата беда не е наша.

– Ако ни помогнете, мога да нарисувам нещо на телата ви – предложи Дар Бъзи. – Така ще станете много красиви.

– Гму-у-убиян – измуча другата крава, – какво искаш да кажеш, че сме грозни ли?

– Много ни трябва вашите звънци, за да уплашим едни бумбаци – обясни Кун. – Моля, елате с нас!

– Сега и плашила ли ни наричате? – възмути се първата крава. – Я марш от тму-у-ук, да не ви стъпча набързо!

Кун и Дар Бъзи се дръпнаха на безопасно разстояние.

– Какво ще правим, Кун? – запита ядосано осата.

– Трябва някак да ги накараме да дойдат.

– Можем да вземем с нас единия звънец – предложи Дар Бъзи.

– Изглеждат тежки – измърмори старият дугул.

– А как ще ги накараме да дойдат?

– А как ще носим звънца?

– Не знам как, обаче трябва – настояваше осата, размахвайки крилата си с нетърпение.

– По-добре те да си ги носят и да дойдат с нас – упорстваше учителят.

> Ако искаш дугулите да отведат кравите до дугулското дърво, премини на глава 36.

> Ако желаеш Кун и Дар Бъзи да се опитат да отнесат един звънец със себе си, премини на глава 23.

Кун и Дар Бъзи продължиха да търсят трола Лумник. Ранорано сутринта най-после откриха изгорялото дугулско дърво. Тролът го нямаше. Под дървото се излежаваше малко зелено гущерче. Кун и Дар Бъзи се приближиха.

– Здравей, тук ли живее тролът Лумник? – запита Кун.

– Здравейте, тука, да, но сега го няма, отиде някъде да се разхожда.

– А знаеш ли къде?

– Според мен и той самият не знае – усмихна се гущерчето и добави: – Не съм го питал. Откакто изгоря дугулското дърво, той не говори с никого.

Гущерчето огледа Кун и Дар Бъзи и се представи:

– Аз съм Пинчо, приятно ми е, че ви виждам. Но и да не ви бях видял, пак щеше да ми е приятно.

– Аз се казвам Кун и съм дугул, а това тук е осата Дар Бъзи.

– За пръв път виждам заедно дугуле и оса.

– Аз не съм обикновена оса – похвали се Дар Бъзи, – аз съм оса худож-ж-жник. Рисувам по телата на ж-ж-животните в гората и по кората на дърветата.

– Их-а-а-а, а върху мен можеш ли да рисуваш?

– Разбира се, само каж-ж-жи какво искаш.

– Нарисувай ми човек на гърба – пожела Пинчо и опашката му потрепна от вълнение.

– Защо пък точно човек? – изненада се художникът.

– Веднъж видях човек с нарисуван гущер на гърба. Защо пък аз да нямам човек на моя гръб!? – обясни гущерчето.

Дар Бъзи започна да рисува. Настана тишина. Чуваше се единствено жилото на осата. Когато приключи, художникът се отдръпна и възкликна:

– Не рисунка, а шедьовъ-ъ-р!

На гърба на Пинчо в заплашителна поза стоеше човек с брада.

– Жалко, че не мога да се видя – каза Пинчо, докато се опитваше да си извърти главата.

– Чудесна картинка стана – увери го Кун.

– Кажете сега, какво правите тук? С какво мога да ви помогна? Защо ви е този трол? Не ви ли трябва гущер?

– Търсим предмет, който издава силни звуци, за да уплашим едни бумбаци – отговори Кун.

– О, това е лесно! – зарадва се Пинчо. – Чакайте ме тук! Не мърдайте! Не ходете никъде! Не търсете трола!

– Гущерчето изчезна в храстите. Когато се върна, подаде на Кун малък предмет, направен от

изсушена кал.

– Тази свирка я измислиха едни торни бръмбари. Нареккоха я окарина. С нея гонеха бумбаците от тази част на гората. Но бръмбарите заминаха. Бутаха толкова много багаж, че не можаха да я отнесат.

– Благодарим ти, Пинчо – зарадва се Кун. – Ти ни спаси! Сега трябва веднага да се прибираме. Бъди здрав!

Кун и Дар Бъзи навлязоха в гората. Учителят едва се движеше от умора. Пътят пред тях изглеждаше безкраен.

– Слушай, Бъзи – каза старият дугул, – аз останах без сили. Трябва да вземеш тази свирка и да отлетиш до дугулското дърво.

– Не бива да се разделяме, Кун.

– Сега е важно да спасим дома си.

– Но Кун, как ще оцелееш сам в гората?

– Ще се скрия в някоя хралупа. Когато всичко приключи, ще се върнеш да ме вземеш.

– Не ми харесва тази идея – упорстваше осата, – нека останем заедно.

> Ако искаш Дар Бъзи да отнесе сам окарината до дугулското дърво, премини на глава 38.

> Ако желаеш Кун и Дар Бъзи да се приберат заедно, премини на глава 39.

Ако за първи път си тук, намери фигурката на гущера, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

– Слушай сега! – каза Кун на Дар Бъзи. – Аз ще напусна тялото си и ще го събудя. На моето облаче той нищо не може да направи. Ти не трябва да му попадаш пред погледа, защото ще се вкамениш. Остани тук да ми пазиш тялото.

Учителят затвори очи и застина неподвижно. Тялото му бавно се отпусна на земята като листо, паднало от дърво. Облачето му се издигна в небето и отлетя над Лумник. То посивя, наду се и се начумери.

– Пра-а-ас! – облакът изстреля една светкавичка право в главата на Лумник.

– Леле! – възкликна Дар Бъзи, скрит в тревата.

– А-а-а... – изрева тролът и се надигна, търсейки виновника.

– Пра-а-ас! – блесна още една светкавичка върху главата му.

Тролът размахна гневно ръце около рогата си.

– Пра-а-ас! – удари го поредната светкавица.

Изведнъж очите на Лумник се промениха. Станаха ясни и... добри. Вдигна ръцете си и ги огледа. Опипа тялото и рогата си.

– Какво е станало с мен? Защо съм толкова мръсен? Защо смърдя така? Трябва веднага да се изкъпя!

Облачето на Кун отново промени цвета си, изсветля и върху Лумник се изля проливен дъжд.

– О-о-о! – възкликна той доволен. – Какво огромно удоволствие!

Тролът се изми старателно. Толкова старателно, че чак рогата му заблестяха. Всички мръсни петна изчезнаха, но той продължаваше да стои под водата и да пръхти доволно. Накрая затанцува и запя изключително фалшиво:

*Аз пея под дъжда,
танцувам под вода,
бях толкоз мръсен, а сега...*

Изведнъж дъждът спря. Облачето на Кун напълно побеля. Тролът погледна нагоре.

– Няма повече вода – каза облачето.

– Какво си ти? – запита Лумник. – За пръв път виждам говорещ облак.

Облачето отлетя и се мушна в тялото на Кун. Учителят се изправи. Дар Бъзи и Кун приближиха трола.

– Я, дугуле! – зарадва се той. – Къде ли са моите приятели дугулите?

Тогава Кун му разказа всичко, което знаеше. Как дугулското дърво и Лумник са били ударени от гръм и защо оцелелите дугули са заминали.

– Значи са ме изоставили!? – изпръхтя тъжно Лумник и седна на земята.

– Не са! – отговори Кун. – Помислили са, че си загинал и не могат да направят нищо за теб.

– В такъв случай трябва да ги открия!

– Умолявам те първо да дойдеш с нас! – рече Кун.

– Защо?

– Защото нашето дугулско дърво е заплашено от нашествие на бумбаци. Ела ни помогни да ги прогоним.

– Аз съм много благодарен за това, което направихте за мен, но трябва да намеря своите приятели.

– Но ти ни трябваш, имаме нужда от теб! – намеси се Дар Бъзи.

– Моите приятели също имат нужда от мен. Съжалявам!

– Ще ги намериш после! – настоя Кун.

> Ако искаш Кун и Дар Бъзи да настояват Лумник да тръгне с тях, премини на глава 40.

> Ако предпочиташ да го оставят да потърси своите приятели, премини на глава 41.

Кун и Дар Бъзи решиха да претърсят изгорялото дугулско дърво, но миризмата от тялото на трола бе толкова силна, че им прилошаваше. Двамата се отдалечиха и вдишаха дълбоко чист въздух.

– Някой от нас трябва да влезе и да види дали има предмети, изоставени при бягството.

– Не ме карай, Кун! – разтревожи се Дар Бъзи. – Там е ужасно!

– Ще вляза аз. Ти и без това не знаеш за какво служат дугулските предмети.

Кун се разходи напред-назад около един храст и скъса нещо от земята.

– Ето, сложи това на носа си – каза той и подаде на осата една зелена тревичка.

– Какво е това? – попита Дар Бъзи, като подуши тревичката предпазливо.

– Това се нарича мента. Като го залепиш на носа си, няма да усещаш миризмата на Лумник. Ти ще пазиш отвън, докато аз съм в дървото. Ако тролът започне да се събужда или се появи друга опасност, трябва да ме предупредиш.

Двамата се облепиха целите в мента. Дар Бъзи понесе и няколко резервни стръкчета. Кун се вмъкна в обгорелия дънер. Вътре бе черно и страшно, а въздухът беше тежък и застоял. Имаше много предмети, но всичко беше покрито с пепел. Кун започна да тършува и вдигна прахоляк. Задави се и се закашля. Очичките му се насълзиха, но продължи да търси. Докато ровеше, видя нещо да проблясва под купчина прах. Наведе се, вдигна някакъв триъгълник от земята и го избърса. Той заблестя.

– Ура! – прошепна старото дугуле. – Но къде е чукчето?

Затършува отново, здраво стискайки триъгълника. След малко намери малко лъскаво чукче, скрито под парче изгоряла кора. Грабна го и изскочи навън. Дар Бъзи видя някакво черно страшилище да изскача от дънера, уплаши се и извика:

– Леле! Какво е това?

– Давай да се махаме! – прошепна страшилището с глас на Кун.

– Какво намери, Кун? – запита осата, когато се отдалечиха.

– Чакай малко!

Кун застина неподвижен и притвори очи. Облачето му излетя от него. Тялото му се отпусна на земята, а ръцете му изтърваха чукчето и триъгълника. Облачето посивя. От него се изля силен дъжд и водата бързо изми мръсотията от тялото на Кун. Облачето се шмугна обратно в тялото и то се съживи. Стариат дугул вдигна чукчето и триъгълника от земята и гордо ги показа.

– Намерих ето това. Вълшебна дугулска камбана. Винаги съм искал да имаме такава вкъщи.

– Какво прави тя?

– Тя бие много силно. Всяко дугуле може да я чуе, дори ако е на другия край на гората. Така разбира, че всички трябва да се съберат при дървото веднага.

– Еха – възкликна Дар Бъзи, – но тези неща са толкова мънички, как е възможно.

– Не съди за нещата по техните размери, Бъзи. Хайде да се връщаме!

– Искаш ли пак да прелетим гората?

– Не, много е опасно – възрази Кун.

– Но е по-бързо.

– Не!

– Да!

> Ако искаш Кун и Дар Бъзи да прелетят отново гората, премини на глава 42.

> Ако желаеш да се приберат пеша, премини на глава 43.

22

Кун и Дар Бъзи бяха седнали на едно листо и обсъждаха идеите си.

– За да станат нещата както трябва – проговори замислено Кун, – трябва да се съберат всички дугули. После да се промъкнат тихо под дърветата на бумбаците и по даден знак да започнат да викат едновременно. Това иска добра организация.

– Слушай, Кун, аз имам по-добра идея. И даже няма да ми трябват всички дугулета.

– Каква е тя, Бъзи?

– Мога така да ги подредя, че когато започнат да викат и телата им светнат, да нарисуват в тъмното грозна муцуна с големи зъби.

Кун се замисли и се обърна към осата:

– Стига, Бъзи, много е сложно, как ще подредиш в тъмното толкова много дугули, без да издавате шум?

Дар Бъзи завъртя очи, размахвайки криле с леко раздражение.

– Ето пак, никаква вяра в моите умения на художник.

– Аз не се съмнявам в уменията ти на художник. Съмнявам се в уменията ти да пазиш тишина. Знаеш как обичаш да жужиш, когато работиш.

– Кун, предлагам ти велика идея. Не разбираш ли!? Така ще имаш едновременно страшен звук и страшна картина. Бумбаците ще избягат не само от тази гора, ами от всички гори наведнъж! Няма да си помислят да се върнат.

– Не, Бъзи, много е сложно! Ако нещо се обърка, всички дугули ще са в опасност.

– Не си прав, Кун – настояваше Дар Бъзи, а очите му блестяха от въодушевление. – Трябва да го направим така! Това ще е най-великото изкуство, създавано някога в гората!

> Ако искаш Кун и Дар Бъзи да плашат бумбаците по начина на Кун, премини на глава 44.

> Ако желаеш Кун и Дар Бъзи да плашат бумбаците по начина на Дар Бъзи, премини на глава 45.

23

Кун сплете въже от жилави треви и го върза здраво за един висок клон. Оттам се спусна до врата на близката нищо неподозираща крава. Завърза колана на звънеца за другия край на въжето. Разкопча го и той увисна във въздуха. Кравата продължи да пасе, без да усети нищо.

Кун и Дар Бъзи натъпкаха звънеца с листа, за да не дрънчи. Тихо слязоха от другата страна на дървото и се отдалечиха, като се прикриваха в сенките. Товарът им беше много тежък. Завързаха го с въжето от треви и го завлчиха след себе си. Крачка по крачка. Времето минаваше, а силите им се топяха.

– Кун – прошепна Дар Бъзи, – бумбаците са съвсем близо. Чувам ги!

– Е – отговори Кун, – значи времето дойде. Да става каквото ще! Нямам повече сили.

– Какво си намислил, Кун?

– Моля те, прехвърли този край на въжето е-е-ей над онзи клон и ми го подай.

Осата изпълни молбата на старото дугуле, а Кун извади листата от звънеца. Задърпа въжето и бавно го издигна във въздуха. С внезапен тласък Кун дръпна въжето настрани. Звънецът се залюля и мощно издрънча: динг-донг! Кун и Дар Бъзи задърпаха заедно. Динг-донг, динг-донг, проехтя гората, сякаш се събуждаше от вековен сън.

Изведнъж от близките храсти се разнесе писък, последван от диви викове. Бумбаци се изсипаха от всички страни. Тичаха уплашени, с погледи забити в земята и се блъскаха един в друг. Кун и Дар Бъзи останаха на място, скрити в сенките, докато звънецът продължаваше да дрънчи. Динг-донг, динг-донг, звънът сякаш се смееше на бумбаците, които тичаха, загубили ума си.

– Стига толкова, Бъзи – изохка Кун, – отидоха си.

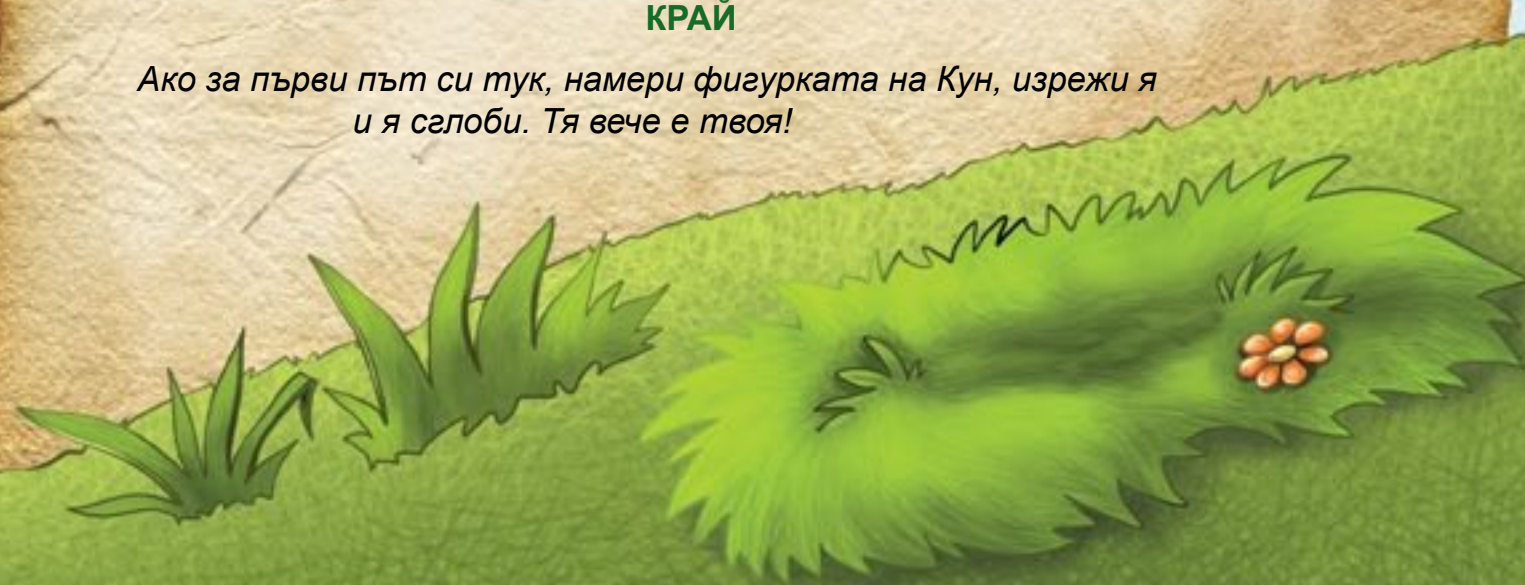
– Прав си – отвърна осата и кацна на жълта тревичка.

– Ще запомня това приключение с теб, Кун. Ти си прекрасен приятел!

– Ти също, Бъзи! – каза учителят и се загледа в освободените дървета, готов за следващото голямо приключение... или за следващата дрямка. Каквото дойдеше първо.

КРАЙ

Ако за първи път си тук, намери фигурката на Кун, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

24

Дряу-у-у, опъна една струна Чапо. Тежък грохот разтресе гората, а птиците излетяха уплашено от клоните. Двата бумбака пуснаха главата на другия и се хванаха за собствените си. Дря, дря, дряу-у-у, опъваше струни Чапо. Бумбаците се сгърчиха на земята и заритаха с многото си крака във въздуха. Други бумбази западаха от дърветата. Някои събаряха листа, други събаряха клонки, а трети събаряха други бумбази.

– Бягайте-е-е! – извика някой.

– Пресвета локвичке! – писна друг.

Дряу, дряу, дряу-у-у, тресеше гората Чапо, а усмивката му ставаше все по-широка. Стотици бумбази бягаха, падаха си на главите и пак бягаха. От телата им хвърчаха украшения.

Дря, дряу-у-у, опъваше яростно струните Чапо.

– Спри! – надвика всички и всичко Жапо. – Ще оглушея!

Чапо спря да свири. Сент, Зент и Жапо го гледаха ухилени.

– Ти си бил голям музикант – каза Сент, – браво!

– Всички избягаха, Чапо – намеси се Жапо, – можем да се прибираме.

– Всичко свърши – добави Зент.

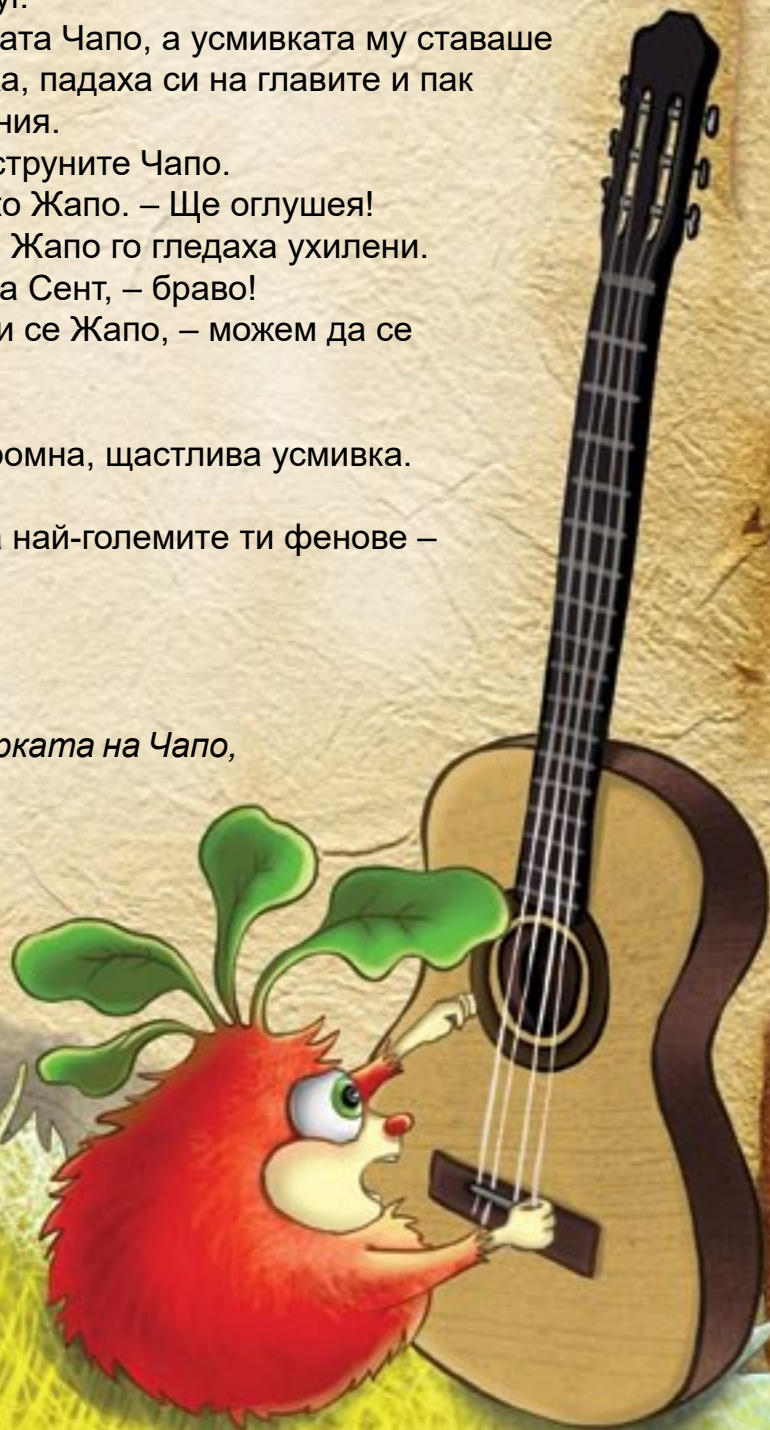
Лицето на Чапо се разтегна в огромна, щастлива усмивка.

Беше решил да стане рок музикант!

– Може би бумбаците няма да са най-големите ти фенове – намигна му Зент.

КРАЙ

Ако за първи път си тук, намери фигурката на Чапо, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

25

От дърветата скочиха още няколко бумбака, които се засилиха застрашително към малките дугули.

– Бягайте-е-е! – изкрещя Чапо.

Сент, Зент и Жапо се свиха на топчета и бясно се търкулнаха. Чапо също се сви на топче, но китарата му пречеше да се търкаля. При всяко завъртане тя се удряше в пътеката: дан! А понеже Чапо се опитваше да се върти с всички сили, това „дан“ се превърна в:

дан, дан, дан, дан!

Бумбаците настигаха Чапо. Множество ръце се запротяха към китарата, но той не спираше да се върти и те не успяваха да я докопат. Така дугули и бумбази неусетно излязоха на поляната пред дугулското дърво. Като видяха какво се случва, другите дугули скочиха и се затъркаляха на помощ. Плътна вълна от подскачащи и търкалящи се топчета се понесе срещу бумбаците. Те спряха уплашени. Всички малки дугулета направиха най-страшните си физиономии и застанаха между Чапо и бумбаците.

– О, не-е-е! – възкликна червеното дугуле и погледна към китарата.

Тя се беше скършила на две. Бумбаците се окопитиха и отново настъпиха.

– Дръж здраво, Чапо! – извика Сент и силно дръпна другата половина на китарата.

Чапо стисна здраво своята част. Струните между двете парчета се опънаха. Зент се протегна и дръпна една: дря-дря-дря-а-а-а...

– Олеле-е-е! – хванаха се за главите бумбаците.

Всички дугулета се опитаха да направят още по-страшни физиономии. Дря-дря-дря-а-а-а! – изграчи отново китарата.

– Бягайте-е-е! – писна един бумбак.

– Мила, кална локвичке-е-е... – завайкаха се няколко.

– Бягайтеее – викнаха останалите и хукнаха да се спасяват.

А след тях хвърчаха мидички, черупки и други украшения, които изхвърляха, за да не им пречат в бягството. Едно от тях – стар чорап – увисна на трънлив храст и се развя като знаме на победата.

– Ура-а-а! – извикаха буболечки и пеперуди от околните дървета.

– Ура-а-а! – извикаха всички дугулета и телцата им светнаха, изпълнени с надежда, че гората отново се бе върнала към нормалния си ритъм на живот.

КРАЙ

Ако за първи път си тук, намери фигурката на пеперудата, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

Сент дръпна по-силно и няколко кафяви капки, които бяха останали в чашката, го опръскаха. Той инстинктивно ги облиза. Вкусът беше странен и горчив, но изведнъж усети как в него се вляха нови сили и бясно задържа човешкия предмет. Клонката се огъна, чашката полетя, Сент скочи след нея и я хвана във въздуха. Вятърът го вдигна и го запрати нанякъде. Бурният вихър помете и другите трима, всеки вкопчил се в своята чашка. Те се въртяха и летяха из хаоса, крещяха имената на другите, но вихърът ги разпиля във всички посоки. Сент тупна в средата на някакъв храст и се огледа. Наоколо нямаше никого. Той провери и в чашката, но там също нямаше никого, освен една последна кафява капка. Сент набързо я облиза. Усетил нови сили, той вдигна една клонка и заудря с нея по чашката: чата-чата-чата-чата.

– Чата-чата-чата-чата... – чу се от друга посока.

– Чата-чата-чата – отговори му още две места.

Гората потрепери от бумбашки викове и пукот на клони. Отчаяни гласове на бумбаци молеха локвите за помощ. Страхът изпълни гората и тя оживя от звуците на паникьосаните бумбаци. Те бяха панически. Един бумбак почти се блъсна в Сент. Беше толкова уплашен, че въобще не го забеляза.

– Сега ми падна! – извика Сент и за всеки случай провери дали няма още кафяви капки. Вдигна пръчката и зачатка с всички сили по чашката.

– Чата-чата-чата-чата – отговори му три пъти.

Вятърът все така вилнееше и разпиляваше прах и листа. Наоколо не се виждаше нищо. Сент се изпъчи и тръгна да търси своите приятели, удрайки по чашката. Чуваше как чаткат те по своите и вървеше ту насам, ту натам, но не можеше да ги открие. Луташе се между дървета и храсталаци. Удряше чашата все по-отчаяно и все по-слабо дочуваше техните. Накрая разбра, че и те, като него, се лутат без посока. Бяха се изгубили.

– Ще трябва да изчакам времето да се оправи – измърмори Сент и се заслуша във вятъра.

Грохотът му беше като рев на разгневен звяр, който се опитваше да

разкъса гората. Докато наоколо падаха клони, Сент се сгуши в една хралупа и се покри с листа. Държеше чашката до себе си в готовност.

„Поне бумбаци не чувам вече, каза си той, сигурно всички са избягали“.

Скоро листата в хралупата го затоплиха и той заспа, уморен от пътя и бурята. Засънува малка капчица роса върху зелена детелина. Незнайно защо росата беше кафява.

КРАЙ

Ако за първи път си тук, намери фигурката на Сент, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

27

Сент изостави чашата. Прехвърли се в клоните на съседното дърво, а оттам слезе при своите приятели. Бумбаците не му обърнаха никакво внимание, защото всички се опитваха да докопат това невиджано украшение. Който го вземеше, щеше да стане много, много важен. Катереха се, бутаха се и падаха от клоните. Един настъпи втори по носа, а трети дърпаше четвърти за крилата.

Сент, Зент, Жапо и Чапо бързо продължиха към дугулското дърво. Всички излязоха да ги посрещнат и те тържествено закрепиха трите чашки за един дебел клон.

- Всеки да вземе по една клечка! – нареди Сент с блеснали очи.
- Сега удрайте всички заедно!
- Чатата-тата-а-а, чатата-тата – мощно чаткане изпълни ветровитата гора.
- Олеле-е-е – писнаха бумбаците из дебрите ѝ.
- Чатата-тата-а-а, чатата-тата – блъскаше се звукът в клоните на дърветата.
- Какво сте се разчаткали? – показва се една ядосана катерица от близкото дърво.

– Гоним бумбаците!

– Не можете ли да ги гоните по-тихо? – намръщи се катерицата.

– Моля ви, госпожо, не се месете – намеси се Сент и всички продължиха да удрят по чашите. Когато някое дугуле се умореше, друго го заместваше. Чашките се нагънаха от ударите и започнаха да издават още по-страшен звук: чутата-тутата, чутата-тутата!

– О, мила майко локвичка – писнаха бумбаците и хукнаха да се спасяват.

– Бягайте-е-е! – крещяха те, сякаш от това щяха да бягат по-бързо.

Един заблуден бумбак изскочи на поляната, но катерицата, която отново се бе показала, го замери с лешник право по носа. Бумбакът изпищя, грабна носа си и хукна обратно с подскоци.

Чутата-тутата, чутата-тутата! – преследваше ги звукът от дугулското дърво, за да не си помисли някой да се върне.

Бумбаците навътре в гората изоставиха чашката на Сент и също хукнаха да бягат. А вятърът я грабна и я издигна високо, високо в небето, докато не се превърна в малка точица.

КРАЙ

Ако за първи път си тук, намери фигурката на катерицата, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

Дугулите се покатериха на гърба на бухала.

– Затегнете коланите! – извика той и те овързаха с треви блестящата шушулка и сламките за себе си.

Птицата разпери криле в нощното небе. Полетяха леко и плавно, а те, уморени и стоплени от тялото на бухала, заспаха. Сент сънуваше как една прозрачна капчица се полюшва на връхчето на свежа тревичка, готова да му прошепне някаква тайна. Но преди да успее да я попита нещо, внезапно ги разтърси силен тласък. Дугулите се стреснаха, а капчицата в съня на Сент се отрони и падна.

– Здравейте-е-е – извикаха няколко познати гласа едновременно.

Бухалът беше кацнал в клоните на тяхното дугулско дърво.

– Всички пътници моля да се насочат към изходите – каза той важно.

Четиримата сънени приятели много не разбраха какво говори, но слязоха.

– От името на авиолинии „Бухал“ ви благодарим за помощта и ви пожелаваме успех с бумбаците. Подготовка за излитане: стартирана.

Бухалът направи елегантен поклон, плясна с криле и изчезна в нощта.

– Не мога да повярвам, че стигнахме толкова бързо – търкаше очи Сент, все още мислейки за капката.

– Какво намерихте? – попита Кун, който приближи към тях.

– Ето – и Жапо гордо показва блестящата шушулка, – това нещо вдига огромен шум.

– Как ще го з-з-задействаме? – изжужа осата Дар Бъзи.

– С тези сламки – отговори Зент. – Ще ги вкараме в него и ще ги надуем едновременно.

– Само четири? – каза едно синьо дугуле недоверчиво. – Да намерим още

сламки. Така ще вкарваме повече въздух.

– Къде ще ги търсим през нощта? – възрази едно зелено. – Щом са преценили, че четири сламки ще свършат работа, да им се доверим.

– Всъщност не сме го премислили много – завъртя очички Зент, – просто толкова взехме.

– Да потърсим още тогава! – предложи Дар Бъзи.

– Би трябвало тези да стигнат – отвърна Жапо и погледна сламките с недоверие.

> Ако искаш дугулите да потърсят още сламки, премини на глава 48.

> Ако желаеш дугулите да се доверят на Сент, Зент, Жапо и Чапо, премини на глава 49.

Ако за първи път си тук, намери фигурката на бухала, изрежи я и я сглоби.

Тя вече е твоя!

Сент, Зент, Жапо и Чапо пхнаха сламки в блестящата шушулка и надуха с всички сили. Зър – бърмна тихо тя.

– Ами сега – уплаши се Чапо, – трябва да сме повече! Какво ще правим?

– Без паника – усмихна се Жапо. – Всички чухте, че издаде звук. Значи има надежда. Търсете празни черупки от охлюви!

Пръснаха се да търсят в тревите.

– Първо сламки, сега черупки... – мърмореше си Сент.

Всеки намери по една черупка. Жапо ги огледа на лунна светлина.

– Не тази. И тази не – шепнеше той, – тази ще е.

Беше избрал голяма черупка. Тя започваше с широк отвор и имаше три кръгчета. Завършваше с тънко връхче. Жапо отчупи края му и го намести в отвора на шушулката. Половината черупка влезе вътре.

– Хайде да опитаме пак.

Дугулите пхнаха сламки в отвора на черупката. Въздухът се завихри в нея и се изстреля в блестящата шушулка. Чу се мощно и оглушително: зър-р-р!

– Жапо, ти си гений – каза възхитено Сент. – Сякаш я наду онзи човек!

– Ура! – провикнаха се Сент и Чапо.

– Добре – каза скромно Жапо, – можем да тръгваме.

Сент, Зент, Жапо и Чапо навлязоха в гората. Чапо носеше блестящата шушулка. Жапо мъкнеше черупката от охлюв. Сент и Зент – сламките. Слънцето вече изгряваше. От дърветата се чу хъркане на бумбаци, които спяха дълбоко в техните клони. Дугулите тихо се промъкнаха и излязоха на поляната пред дугулското дърво. Един гол охлюв мъчително пълзеше към сянката му.

– Защо си гол? – запита го Чапо.

– Бумбаците ме набиha и ми взеха черупката – отговори охлювът.

– Дай му нашата черупка, Чапо – каза мрачно Жапо, – ако го напече слънцето, ще загине без черупка.

– Ако му я дам, ще загубим дървото си.

– Дай му я – проговори тихо Зент, – така ще го спасиш.

– По-добре да спасим дървото си, Зент.

> Ако искаш дугулите да спасят охлюва, премини на глава 50.

> Ако желаеш първо да спасят дървото си, а после да мислят за охлюва, премини на глава 51.

Дугулите намазаха свирката с елхов сок, добре разбъркан със слюнката на Джвак. Зент провери дали лепилото се е получило и за малко не залепна за клона.

– Готово е, но на това слънце скоро ще изсъхне – съобщи той. – Ако бумбаците не се хванат бързо, номерът ни няма да мине.

Жапо взе свирката. Завърза я с плетено въженце от треви и се покатери пъргаво до края на един клон. Там той залюля свирката така, че да заблести на слънцето.

Няколко бумбака изпълзяха от сенките на дърветата.

– Това украшение трябва да е мое! – заяви един от тях с важен тон, когато приближиха.

– Не, не, мое ще е – прекъсна го сърдито друг и тропна с нос по земята.

– Не се карайте! – извика Жапо от дървото. – Това прекрасно украшение, разбира се, е за някой от вас. Но само за този, който има най-голяма уста.

– Моята уста е най-голяма – извика един бумбак, който пристигна тичешком, – освен това съм крал!

– Много важно – изкрещя друг бумбак, – тук всички сме крали!
– Чакайте – прекъсна ги Жапо, – сега ще хвърля украшението.

Вие го мерете на устите си. Който го лапне – негово е!

Жълтото дугуле завъртя свирката с въженцето и я хвърли към средата на поляната. Навсякъде гъмжеше от бумбаци. Очите на всички светнаха от алчност. Свирката проблесна в небето и падна сред тях.

Настана масова борба. Всички искаха украшението за себе си. Бутаха се, блъскаха се и се хапеха. Там, където падна свирката, се образува огромна бумбашка купчина. Стърчаха крака и носове. Купчината охкаше и пъшкеше.

– Зър-р-р! – чу се силно изведнъж.

Купчината от бумбаци замръзна.

– Зър-р-р, зър-р-р – чу се отново изпод нея.

– Свещена гнусотия! – изкряска някой. – Бягайте-е-е!

– Оле-ле-е-е-е – изпискаха няколко гласа.

Бумбаците хукнаха да бягат. На поляната остана един-единствен – този, който беше успял да лапне свирката. Колкото повече се опитваше да я изплюе, толкова по-силно я надуваше. Тя беше здраво залепнала за устата му.

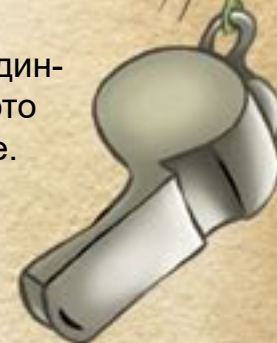
– Зър-р-р, зър-р-р.

Бумбакът хукна да се спасява от себе си. Другите бумбаци тичаха убедени, че ги преследват.

Дугулите на дървото дълго се смяха. Смехът премина във всеобщо веселие. По залез слънце веселието неусетно премина в тържество, а далеч отвъд хоризонта един бумбак бягаше от себе си.

КРАЙ

Ако за първи път си тук, намери фигурката на Жапо, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

Чапо вдигна блестящата шушулка и направи крива физиономия. Цялата свирка беше в лепкава жабешка слюнка.

– Гадост! – измърмори той, опитвайки се да я държи на разстояние.

– Ще се редуваме – успокои го Сент.

Четиримата запълзяха през храстите. Слънцето се издигаше все по-високо. Промъкнаха се между тревите на поляната пред дугулското дърво. Стигнаха до него и бързо се качиха в клоните.

– Най-последно – възкликнаха чакащите дугулета.

– Какво ни носите? – запита Кун.

– Това е човешка шушулка за свирене – каза гордо Чапо.

– Ние не сме човеци! – възмути се едно синьо дугуле.

– Така е – намеси се едно червено, – устите ни не са толкова големи.

– А каква е тази гадост? – избръмча Дар Бъзи и посочи слюнката на Джвак по свирката.

Докато четиримата пълзяха в тревите, тя беше изсъхнала под лъчите на слънцето.

– Това е – заговори замислено Зент – изсъхнала жабешка слюнка. Може да ни помогне.

Всички очи се впериха в него. Настана пълна тишина и дори вятърът се заслуша.

– Знаете ли – продължи Зент, – че ако се смесят суха жабешка слюнка и сок от елха, се получава много здраво лепило.

– Знаем, разбира се – отговориха няколко зелени дугулета, – даже имаме събран сок от елха. Но какво от това?

– Има бумбази с много големи усти – обясни Зент. – Ако намажем свирката с лепило, първият, който успее да я лапне, ще залепне на нея и ще я надуе, без да иска. Така ще уплаши всички останали.

– Неее, това е откачено! – писнаха няколко гласа.

– Ще стане – намеси се ентусиазирано Жапо, – но за да сме сигурни, че ще се получи, трябва да ги накараме да я лапнат.

– Как ще стане това, Жапо? – вирна водорасли Сент.

– Ще обявим състезание за най-голяма уста. Победител е този, който успее да лапне шушулката. Тя ще е награда и украшение за победителя.

– Стига де, измислете нещо по-умно!

– Няма по-умно, това е всичко, което имаме – каза мрачно Зент.

– Добре, защо просто не я оставим на открито да я видят – предложи Сент, – така никой няма да е в опасност.

– Може да не се получи, Сент – тросна се Жапо.

– Но е по-безопасно – настоя Сент.

– И по-несигурно – настояваше Жапо.

– Но безопасно – инатеше се Сент.

Решението е твое:

> Ако искаш Сент, Зент, Жапо и Чапо да направят конкурс на бумбаците, премини на глава 30.

> Ако желаеш дугулите просто да поставят капан на поляната, премини на глава 55.

Бумбаците се тълпяха около Кун и Дар Бъзи с алчни погледи, вперени във флейтата бастун. Зад тях прииждаха още. Всички искаха тяхното украшение.

– Слушай, Бъзи – заговори учителят, – когато вдигна бастуна над главата си, искам да го грабнеш и да отлетиш към дугулското дърво! Лети ниско и прави кръгчета, така че бумбаците да си мислят, че могат да те хванат. Когато

всички бумбаци се съберат, ще дадеш флейтата на някое дугуле да я надуе.

– Добре – каза напрегнато Дар Бъзи и застана над главата на Кун.

– Сега! – извика той и вдигна бастуна.

Осата мигновено го грабна и се изстреля към дървото. Правеше остри завои. Рязко се снижаваше и издигаше, а бумбаците бягаха след нея. Въртеше се в кръг и се правеше, че пропада, аха-аха да им падне в ръчичките. Бумбаците се стичаха на поляната. Струпваха се и се катереха един върху друг, бутаха се и стъпваха върху носовете си. Тромаво подскачаха и се опитваха да хванат Дар Бъзи. Всички бяха забравили за стария дугул.

– Хванете го! Дайте ми това украшение! – крещеше един бумбак с особено дълъг нос, докато тичаше задъхан.

– Аз ще бъда кралят на всички бумбаци, ако го хвана! – викаше друг, пръхтейки от напрежение.

– Аз ще съм всичкооо! – надвика ги трети. – Ще бъда крал и министър, и генерал. Три в едно ще бъда-а-а!

Цялата поляна се изпълни с бумбаци. Внезапно, с остър завои, Дар Бъзи се шмугна в короната на дугулското дърво и подаде флейтата на най-близкото дугуле.

– Свири!

Дугулето наду флейтата бастун с всичка сила. Бр-ъ-ъ-ъм та-та-та фию-ю-ю, бр-ъ-ъ-ъм та-та-та фию-ю-ю – звучеше, сякаш някой удря с бухалка тенджера, пълна със звънци. Бумбаците се хванаха за главите.

– Пресвета локвичке! – изкрещя някой.

– Майчице дъждовна – изплака друг.

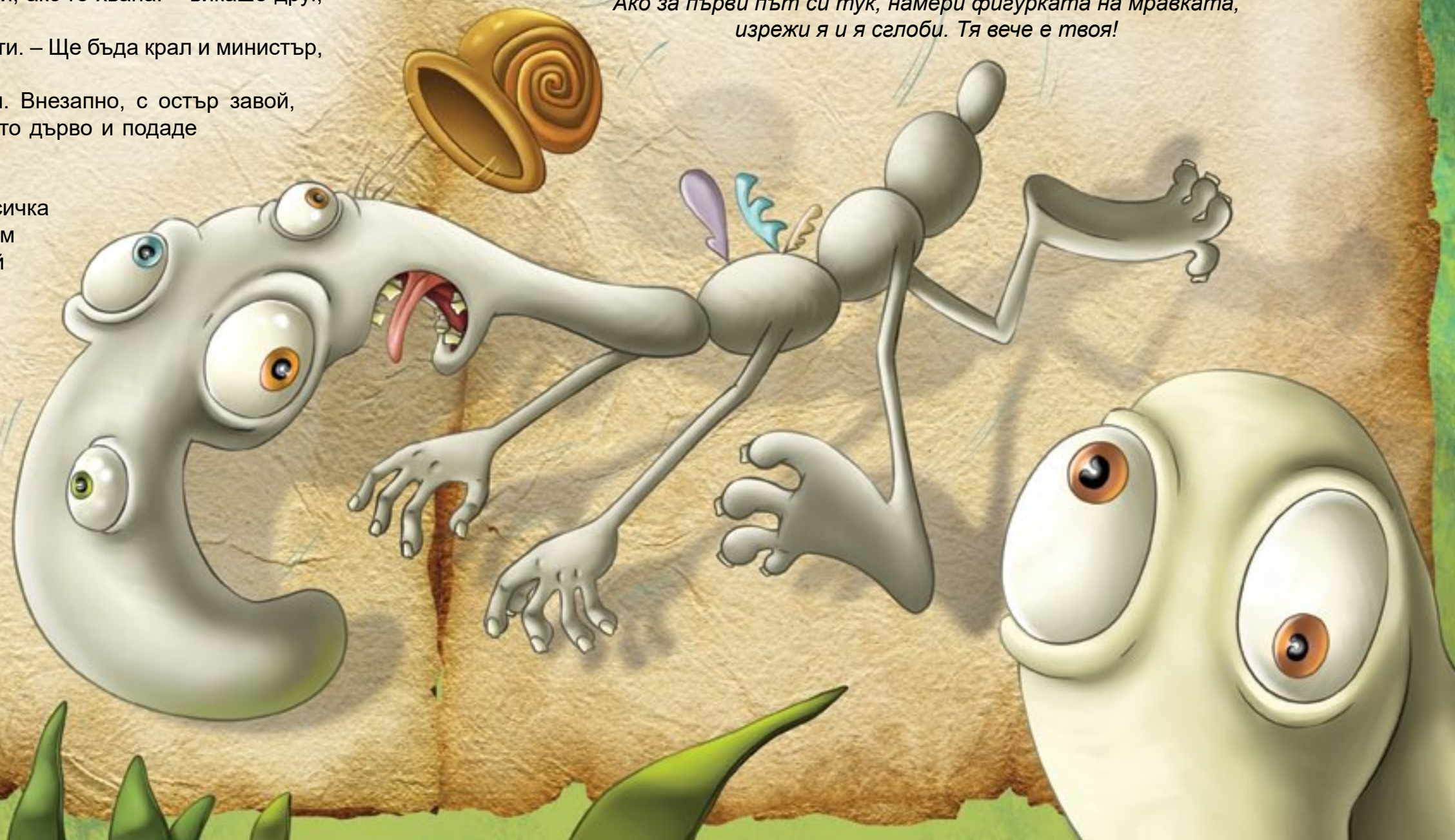
Бр-ъ-ъ-ъм та-та-та фию-ю-ю... бр-ъ-ъ-ъм та-та-та фию-ю-ю – продължаваше да свири флейтата. Бумбаците хукнаха да бягат през глава. Залитаха и се

спъваха в носовете си. Някои се препъваха един в друг, а трети падаха в близките храсти. Пръснаха се във всички посоки и изчезнаха от всички дървета и гори. На поляната, пред дървото, останаха безброй захвърлени украшения.

Освободените твари и буболечки пощуряха от радост. Мравките пак се врекоха във вярност на своята царица майка. И отново започнаха да събират жито и да строят пътища, но този път по свое желание. Дугулите на дървото викаха, светеха и подскачаха. Учителят Кун вървеше спокойно към тях. Всичко беше приключило.

КРАЙ

Ако за първи път си тук, намери фигурката на мравката, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

33

Кун поднесе флейтата бастун към устата си и започна да свири. Звукът, който излезе от нея, беше толкова странен и неочакван, че дори дърветата наоколо се изненадаха: бр-ъ-ъ-ъм та-та-та фию-ю-ю... бр-ъ-ъ-ъм та-та-та фию-ю-ю! Очите на най-близките бумбаци се изцъклиха. Носовите им увиснаха като изпрани чорапчета.

– Майчице света локвичке! – изписка някой от тях.

Бумбациите се разпръснаха панически.

– Лети! – каза Кун на Дар Бъзи. – Лети напред и ме насочвай къде има бумбаци!

Бр-ъ-ъ-ъм та-та-та фию-ю-ю – чу се флейтата бастун отново. Осата летеше и посочваше с антени всяко дърво, в което се криеха бумбаци. Бр-ъ-ъ-ъм та-та-та фию-ю-ю – приближаваше Кун с флейтата.

Бумбациите изпъзляваха от скривалищата си целите треперещи и хукваха да бягат. Спъваха се в носовите си. Премятаха се и тупваха от клоните. Изведнъж един бумбак пропадна право върху Кун. Разхвърчаха се украшения. Учителят изтърва бастунчето и падна настрана. В гората настана тишина. Няколко бумбака спряха да бягат и се загледаха в Кун. Един от тях, доста едър, навиря нос и тръгна към учителя. Отиваше за флейтата. Дар Бъзи потрепера и сърцето му заби като барабанче. Кун осъзна, че флейтата е твърде далеч, за да я стигне преди бумбака. В този момент от дървото над бастунчето се изсипа въжана стълба. Една малка богомолка слезе чевръсто по нея, взе флейтата и я подаде на Кун. Той веднага я наду отново, пред очите на обърканите бумбаци: бр-ъ-ъ-ъм та-та-та фию-ю-ю!

– Вай, вай, вай – развайкаха се те и търтиха да бягат. Навсякъде тупуркаха крачетата. Съвсем скоро в гората не остана ни един бумбак. Кун спря да свири. Подпря се уморен на бастунчето, усмихна се и каза:

– Това беше, Бъзи. Добра работа свършихме и можем да се прибираме вкъщи. Домът ни очаква.

– Случайно да имате нужда от въжана стълба? – надвеси се богомолката от дървото. – Съвсем самичка ги плета.

– По-добре асансьор – предложиха радостно няколко мравчици.

Кун загадъчно се усмихна. Старостта бе натежала в тялото му и нямаше да откаже малко помощ с изкачването на родното дугулско дърво.

КРАЙ

Слънцето изгря. Животните в гората се пробудиха. Птиците запяха своите песни, дърветата разтърсиха листа, а бумбаците... се събудиха, мърморейки нещо за важни кралски дела. Всички обитатели на дугулското дърво гледаха Кун в очакване. Той вдигна флейтата бастун и я наду съвсем лекичко: бръм-м-м.

– Какво правиш, Кун? – изненада се едно синьо дугуле, което почти изпусна шишарката, която дъвчеше от напрежение.

– Примамам бумбаците насам.

Няколко бумбака крале любопитно приближиха дугулското дърво. Най-смелият от тях започна да се катери по кората му. Долу на поляната се събираха още крале, министри и генерали, всеки с по-голям нос и по-лъскаво украшение от другия. В момента, в който бумбакът се изкачи до тях, Кун вдигна флейтата и силно я наду право в ухото му: бръ-ъ-ъм та-та-та фию-ю-ю! Той така се стресна, че се преметна назад, направи две кълбета във въздуха и се сгромоляса право върху събраните долу бумбаци, които хукнаха да бягат през глава.

– Дар Бъзи – каза Кун, – аз ще свиря оттук, колкото трябва. Ти лети над гората. Когато изчезне и последният бумбак, ми дай знак да спра.

Дар Бъзи излетя с широки кръгове над гората. Кун вдигна флейтата бастун отново: бръ-ъ-ъм та-та-та фию-ю-ю, бръ-ъ-ъм та-та-та фию-ю-ю...

Гората зашумя, изпълнена със стонове и викове. Храстите се размърдаха. Клонките на дърветата оживяха с пукота на чупещи се клечки. Бумбаците напускаха убежищата си, тичаха трмаво и се препъваха. Един бумбак се оплете в собствения си шал украшение и започна да

тича на място, докато друг не го бутна.

– Спри, Кун – надвика флейтата Дар Бъзи. – Стига толкова! Всички бумбаци избягаха като уплашени котки.

– Не всички – поправи го Кун.

Там, сред смачкани листа и останки от украшения, седеше злощастният бумбак, който се бе изкатерил на дървото. Той се държеше за ушите и се оглеждаше глупаво. Силният звук на флейтата го бе оглушил. Скоро той се насели в едно дърво и се обяви за крал. Размахваше ръце и раздаваше команди наляво-надясно, но никой не го беше страх от него. Горските твари подминаваха дървото му с усмивка, а някои дори му подаряваха по някоя боровинка от съжаление. Не след дълго гората възвърна своята обичайна тишина. Само един глух крал продължаваше да мечтае за величие.

КРАЙ

Нощта беше към края си. Гората спеше най-сладкия си сън. Кун стоеше под сребристата лунна светлина, стиснал флейтата бастун. Дугулетата около него затаиха дъх. Кун вдигна флейтата бастун и я наду: бръ-ъ-ъм та-та-та фию-ю-ю, бръ-ъ-ъм та-та-та фию-ю-ю...

Ветровете зашумяха в отговор, а листата на дървото им потрепераха. Гората се изпълни с недоволни и сърдити гласове. Кун спря да свири и се послуша. От близките дървета се чуваше хъркането на бумбаците, които продължаваха да спят дълбоко.

– Цялата гора се събуди, само те не искат – измърмори Кун и засвири още по-силно: бръ-ъ-ъм та-та-та фию, бръ-ъ-ъм та-та-та фию-ю-ю...

– Стига сте свирили! Пречите ми да свиря! – извика ядосано един щурец.

– Какво сте се разсвирили всички? Колко е часът? – показва се един лалугер, който не познаваше часовника.

Старият дугул продължи още дълго, толкова дълго, че слънцето изгря. Най-после от храстите се показаха няколко бумбака. Те гледаха страхливо отдалеч, мърмореха нещо под носовете си, но не си тръгваха. До тях се скупчиха още бумбаци.

– Изплашени са, но не достатъчно – обяви Кун и подаде флейтата на най-близкото дугуле.

– Свири, Чапо, без да спираш.

Кун затвори очи и застина неподвижно. Облачето му се издигна от него като пара от чайник, а тялото му се отпусна на клона.

– О-о-о! – възкликнаха възхитено всички дугулета.

Облачето на Кун посивя и се начумери.

– Свири, приятелю – извика то към дугулското дърво и полетя право срещу бумбаците.

Дар Бъзи го последва, а крилата му бръмчаха гневно. Беше готов да жили наред. Бръ-ъ-ъм та-та-та фию-ю-ю, бръ-ъ-ъм та-та-та фию-ю-ю... – издигна мощен глас флейтата бастун. Облакът стигна над уплашените бумбаци и ги удари със светкавица. Пра-а-а-с! Жил, жил! – ужили двама Дар Бъзи. Бръ-ъ-ъм та-та-та фию-ю-ю, бръ-ъ-ъм та-та-та фию-ю-ю – виеше флейтата бастун.

– Майчице-е-е... – изкряска някой. – Превелика локво!

Пра-а-а-с! Пра-а-а-с! Блеснаха още светкавици. Жил, жил! – жилеше наред Дар Бъзи.

Три бумбака хукнаха да бягат, но единият се спъна в носа си и падна. Прас – удари го една светкавица по настъпания нос, тряс – ужили го и Дар Бъзи на същото място. Настана пълна суматоха и всички бумбаци хукнаха да бягат. Облачето на Кун и Дар Бъзи ги гониха до края на гората.

– Стига толкова, Бъзи – извика облакът, – скоро няма да се спрат!

– Няма и да се върнат, Кун – засмя се осата.

Двамата полетяха обратно. Освободените мравчици и буболечки кракопляскаха и крилопляскаха от дърветата.

– А аз отивам да спя! – обяви щурецът и си легна.

КРАЙ

Кун оплете въже от жилави треви и се покатери върху едната крава. Кожата ѝ беше толкова дебела, че тя въобще не го усети. Старият дугул пропълзя до главата ѝ, усмихна се пакостливо и се завърза здраво за единия ѝ рог.

– Какво правиш, Кун – прошепна Дар Бъзи в ухото му.

– Вързах си тялото за кравата. Тя ще ми го носи.

Учителят затвори очи и притихна. Облачето му се издигна над него. После посивя и наедрия.

– Бъзи – каза облачето с дълбок, почти гръмовен глас, – искам да ужилиш едната крава с все сила. Като хукнат да бягат, аз ще ги насочвам със светкавици отпред. Ти ще ги подкарваш с жилото отзад.

Осата се засили и жилна дупето на по-близката крава.

– Му-у-у! – измуча тя и хукна.

Другата се затича след нея. На първия завой облачето на Кун тресна една светкавичка пред носовите им. Ужасени, кравите препуснаха през глава в правилната посока. Облачето на Кун летеше отпред и чертаеше пътя им със светкавици. Дар Бъзи бръмчеше грозно с крила зад тях. Кравите тичаха бясно. Динг-донг, динг-донг... – дрънчаха звънците и разтърсваха гората.

– Динг-донг, динг-донг – връщаше обратно ехото.

Движеха се със светкавична скорост. Прекосиха гората и вече приближаваха дугулското дърво.

– Олел-ле-е-е! – чу се глас на изплашен бумбак. – Дрънчащи чудовища!
– Бягайте-е-е! – пищеше друг бумбак, като се въртеше в кръг и не можеше да реши на коя страна да побегне.

От всички дървета скачаха бумбаки, като пуканки от вряща тенджера, хвърляха се на различни страни и тичаха обезумели.

Динг-донг, динг-донг... – страшно дрънчаха звънците.

Кравите изскочиха на поляната пред дървото на дугулите. Тялото на Кун подскочаше и се мятеше върху една от тях. Облачето на Кун се шмугна в него. Учителят се съживи и се развърза. Кравата го подметна и той едва се задържа върху нея.

– Вдигни ме, Дар Бъзи – извика той, – ще падна!

Осата вдигна стария дугул във въздуха. Двете крави продължиха да препускат уплашено и изчезнаха в гората. Дар Бъзи спусна Кун на земята.

– Страхотно приключение беше! – зажука осата.

– Малко твърде страхотно за старото ми тяло – отвърна учителят и се усмихна.

В това време всички дугулета от дървото радостно им ръкопляскаха. Динг-донг, динг-донг – пееха звънците в далечината песента на свободата.

КРАЙ

Ако за първи път си тук, намери фигурката на кравата, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

Кун и Дар Бъзи се лутаха в гората. Нямаха представа къде са. Всяко дърво им изглеждаше познато, всяка пътека – една и съща. Не откриваха нито трола Лумник, нито изгорялото дугулско дърво.

– Да вървим натам! – казваше Кун и посочваше с бастунчето си в някоя посока.

Тръгваха нататък.

– Да вървим натам! – казваше след малко Дар Бъзи и посочваше в друга посока.

И тръгваха на другото там. Тъкмо бяха тръгнали за пореден път, когато зад някакви храсти се чу силна шумотевица.

– Пом-пом-пом-по-о-оммм...

– О-о-оооо...

– Бо-бо-бо-бо-бо-о-о...

Кун и Дар Бъзи се спогледаха и надникнаха през храстите. Ято лястовици се бяха събрали на няколко ниски клона. Всяка от тях издаваше различни звуци.

– Какво правите? – запита Кун.

– Ние сме хор „Канарче“. Разпяваме се – отговори гордо една лястовица.

– Какво е канарче? – запита Дар Бъзи.

– Канарчето е сладкопойна птичка от южните страни – отвърна му лястовицата.

– А защо „Канарче“, нали сте лястовици? – запита отново осата.

– За по-интересно. В южните страни пък се казваме „Славей“. Сега сме на север и за по-интересно се казваме „Канарче“. Всичко е маркетинг!

– Чакай, чакай – прекъсна ги старото дугуле, – може ли да ви чуя.

– Разбира се – лястовицата вдигна високо криле, – хайде момичета, да покажем какво можем!

Лястовицата прибра крилето си и всички
запяха. Разля се нежна,
о м а й в а щ а

песен.

– Не, не – спря ги

Кун. – Искам да чуя това, което правехте, като дойдохме!

Хор „Канарче“ спря да пее и започна да се разпява.

– Пом-пом-пом-по-о-оммм...

– О-о-оооо...

– Бо-бо-бо-бо-бо-о-о...

– Можете ли по-силно – надвика ги Кун.

Настана ужасна врява. Всяка лястовица вече издаваше какъвто звук си иска.

– Сто-о-оп! – изкрещя Кун.

Всички млъкнаха.

– Можете ли – запита Кун – всяка да пее високо различна песен?

– Хм, интересно – озадачи се разговорливата лястовица. – Да опитаме!

– Не, не си отивай... – запя една лястовица.

– Не искам да те виждам... – отвърна ѝ друга.

– С вас ще бъдем заедно завинаги... – включи се трета.

Дар Бъзи се сви на кълбо, държейки главата си, като бръмчеше отчаяно:

– Сто-о-оп! Ще ми се пръсне главата!

Кун махна с бастунчето, за да ги спре. Лястовиците млъкнаха, а Дар Бъзи се облегна на едно листо, дишайки тежко.

– Имам предложение за вас – каза Кун. – Нашето дугулско дърво е заплашено от нашествие на бумбаци. Ако пеете така, както сега, те ще избягат от страх.

– Грубиян – чуха се няколко гласа.

– Защо да не им помогнем? – обадиха се други.

– Той обижда нашия труд!

– Явно, за да се спасят от бедата, не е нужно да се пее хубаво.

– Това косматото топче няма никакъв подход. Трябва да се научи на учтивост!

> Ако искаш Кун и Дар Бъзи да се помолят на лястовиците, премини на глава 46.

> Ако искаш да ги оставиш да си се сърдят, продължи на глава 47.

Ако за първи път си тук, намери фигурката на лястовицата, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

Дар Бъзи помогна на Кун да се настани удобно в една хралупа и нарисува малка детелинка на кората на дървото. Така щеше да го открие по-лесно. Взе окарината и полетя към дугулското дърво. Когато пристигна, един бумбак се катереше по него. Два други го насърчаваха, подскачайки възбудено наоколо.

– Давай! Давай! Ти можеш! Ти си истински генерал.

Няколко дугулета, въоръжени с клечки, отчаяно го мушкаха, опитвайки се да го съборят. Дар Бъзи се засили като стрела и ужили бумбака право по носа. Той тупна на земята. Под дървото настана врява.

– Започвай да свириш на това нещо – каза Дар Бъзи и подаде окарината на едно синьо дугуле.

Пиу-пи-пи-пи, па-па-па-па-а-а па-па... – разнесе се красива мелодия. Нежен и приятен глас имаше окарината.

– Истински артист! Свирил ли си някога? – възкликна осата.

– Никога. Аз само я надувам – извика дугулето, – тя сама прави всичко.

Ти-та-та-ти-та-та-та-та... – понесе се нова, още по-прекрасна мелодия.

Сякаш песен на диви цветя, разцъфващи под първите лъчи на утрото.

Бумбаците под дървото започнаха да се прегръщат и целуват. Усмиваха се. Гледаха се нежно. Един по един те се хванаха за ръце и затанцуваха в кръг, поклащайки се в ритъма на музиката.

– Подлудяваща свирка-а-а – извика бумбашки глас в гората, – дугулите имат подлудяваща свирка, да се махаме-е-е!

Дугулето продължи да свири на окарината. От всички краища на поляната прииждаха още бумбаци, прегръщаха се и се включваха в унесеня танц. Скоро около дугулското дърво се изпълни с танцуващи бумбаци. Дар

Бъзи направи кръгче над гората.

– Тези, които не избягаха, са тук – каза той и посочи

бумбаците на поляната.

Гледката беше удивителна – десетки бумбаци, накичени със своите украшения, се въртяха, прегръщаха се и танцуваха под ритъма на окарината.

– Какво ще правим, как ще ги изгоним? – питаха се дугулите на дървото.

– Спри да свириш – нареди Дар Бъзи, – нека видим какво ще стане.

Мелодията спря. Изведнъж бумбаците придобиха изключително нещастен вид. Бавно тръгнаха към гората, без да издават звук. Главите им висяха отчаяно и носовете им се тътрузеха по земята и оставяха кална диря. Всеки вървеше в своя собствена посока. Бавно сваляше своите украшения и ги пускаше на земята.

– Какво стана – попита дугулето, – победихме ли?

– Надявам се – отговори замислен Дар Бъзи и излетя от дървото. – Май не си падат много по танците.

КРАЙ

Кун дълго носи окарината през треви и трънливи храсталаци. Дар Бъзи разужнаваше и помагаше с каквото може. Когато пристигнаха, всички бумбаци се бяха струпали на поляната пред дугулското дърво. Няколко генерали се опитваха да се качат по него.

Кралете и министрите гледаха и подвикваха:

- Ти си по-добрият генерал!
- Накарай ни да се гордеем с теб!
- Ще ти дам украшение!

Кун стисна окарината здраво и прошепна към осата:

- Стой до мен и ме пази, Бъзи.

После пое дълбоко дъх и наду инструмента. Нищо. Нито звук.

–

Защо не свириш, Кун? – възкликна Дар Бъзи.

– Опитвам се, но това нещо просто не свири.

Няколко бумбака ги забелязаха и приближиха към тях. Учителят трескаво въртеше окарината от всички страни. Едната ѝ част беше здраво натъпкана с кал. Беше се запушила, докато се промъкваше в храстите. Един бумбак сграбчи окарината и я дръпна към себе си.

Прас! – ужили го осата по носа. Учителят бързо почисти калта и наду отново окарината. Пиу-пи-пи-пи, па-па-па-пааа па па... – разнесе се нежна мелодия.

Всички бумбаци оцъклиха очи. Започнаха да се прегръщат и да се целуват по носовете. Танцуваха хванати в големи кръгове, а някои се въртяха на място. Разменяха си украшения. Никой не си тръгваше. Пиу-пи-пи-пи, па-па-па-пааа па па... – свиреше Кун.

– Какво им стана, Кун? – прошепна Дар Бъзи.

– Не знам – отвърна Кун, сваляйки инструмента от устните си, – май тази бръмбарска окарина е вълшебна.

Бумбаците спряха да танцуват. Лицата им посърнаха и носовете им увиснаха. Бавно, с наведени глави започнаха да се разотиват в различни посоки. Всеки сваляше своите украшения и ги пускаше на земята. После потъваше навътре в гората, сам и безпомощен.

– Ура-а-а! – огласи се внезапно цялата гора с гласовете на безброй дугули, мравки, бръмбари и скакалци.

Всички празнуваха своето спасение.

– Само аз ли виждам малко тъга в тази победа – усмихна се замислено Кун и тръгна по пътя към дома.

КРАЙ

– Е, добре – съгласи се Лумник, – какво пък? Нека малко да се забавляваме. После ще потърся моите приятели.

Кун се покатери върху главата на Лумник. Върза се за рогата му с тънко въженце, което сплете от тревите. Дар Бъзи кацна до него. Тролът тръгна с огромни крачки и скоро излезе от Дълбоката гора. Приближаваше дома на малките дугули.

– Ей, ти – извикаха няколко бумбака от дърветата, – спри и покажи документите си!

– Кой, аз ли? – изненада се Лумник.

– Да, да, ти, грозният! Минаваш покрай крале и министри, все велики бумбаки.

– Време е да започваш – каза Кун в ухото на Лумник.

В този момент тролът запя планинска песен. Пееше толкова фалшиво, че Кун се сгърчи и очите му се просълзиха. Дар Бъзи излетя панически, възмутен от това посегателство над изкуството.

– Бяга-а-ай-й-йте! – развикаха се бумбаците. – Фалшивото чудовище!

– Ойй ла рииии, ой ла ри хо... – извисяваше се песента на Лумник.

Гласът му, ту дрезгав, ту писклив, можеше да събуди прастара къртица в нейната дупка. Бумбаците бягаха през глава. Всички животинки бяха запушили уши.

– Спри, спри-и-и... – развика се Кун, – няма вече бумбаки-и-и...

Лумник спря да пее.

– Но аз сега

започвах – каза той на Кун. – Тъкмо ставаше забавно.

– За никого не беше забавно! За малко да изгониш и нас от гората – тросна се Дар Бъзи. – Какво неуважение към изкуството!

– Искаш ли да ви попея на тържеството довечера – ухили се тролът.

– В никакъв случай! – извикаха в един глас Кун и Дар Бъзи.

– Е, добре тогава – разсмя се Лумник и вдигна рамене. – Сега ще тръгвам. Отивам да намеря моите приятели.

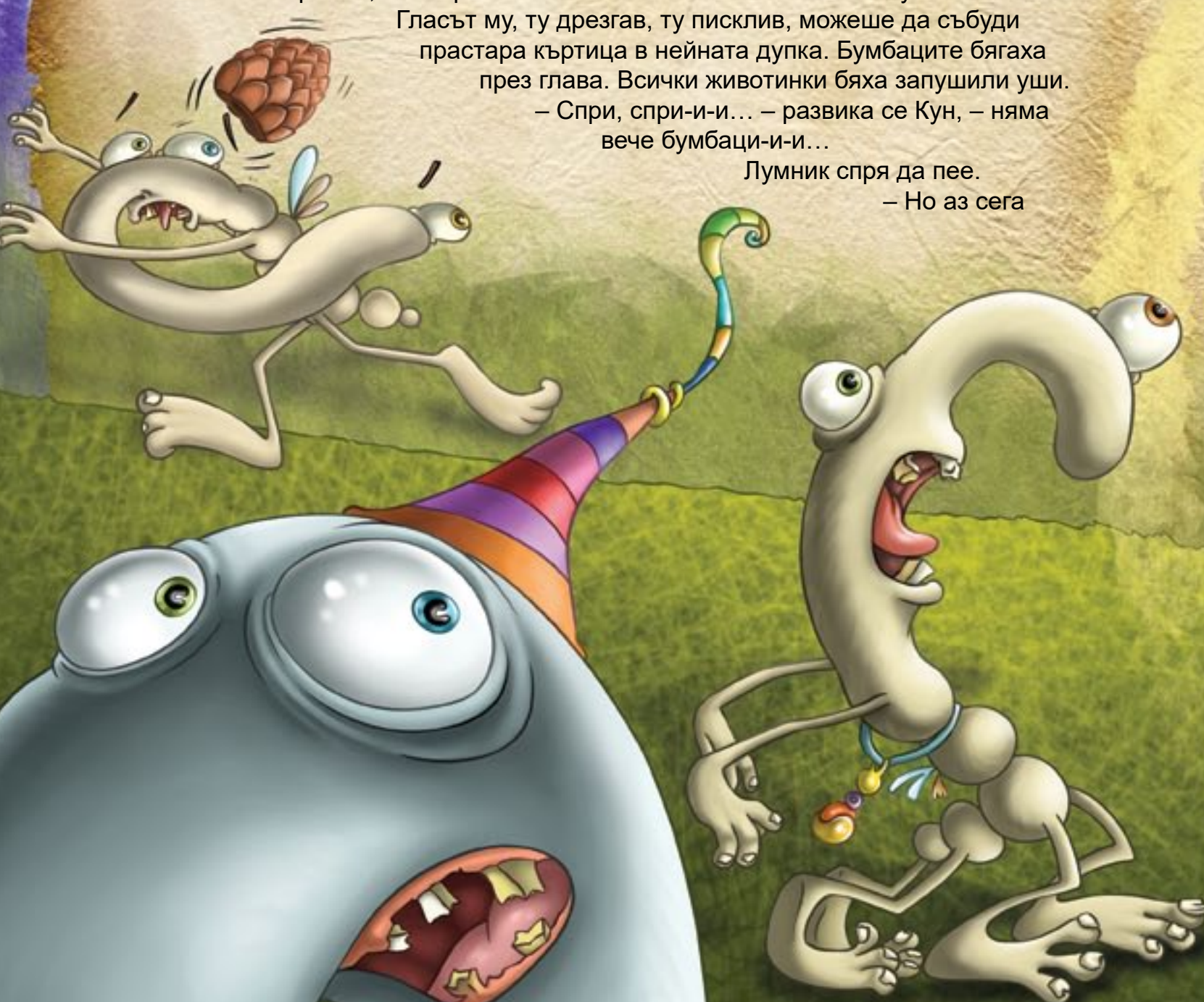
Кун се спусна от трола, а Дар Бъзи кацна до него. Тролът се обърна и пое обратно през гората, тихичко тананикайки си мелодията под носа. Двамата приятели останаха на място, гледайки как огромната фигура на Лумник се губи сред дърветата.

– Дано никога не се налага да пее отново – прошепна Дар Бъзи.

– Дано – каза една прастара къртица, която надничаше от дупката си.

КРАЙ

Ако за първи път си тук, намери фигурката на трола, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

*Ойй ла рииии, ойй ла ри хо,
бродим през гори безчет,
ойй ла рииии, ойй ла ри хо,
на бумбаците - привет!*

– Не, не мога да дойда с вас – настоя Лумник, – но вие ми направихте добро. Затова и аз ще направя нещо за вас.

Той бръкна в джоба си и извади оттам няколко семенца.

– Това са семена от тромпетен храст. Вълшебни са! Внимавайте да не ги изхабите, защото са последните. Няма откъде да се вземат други.

– Никога не съм чувал за такова растение – промърмори Кун.

– Няма го в нашите гори – обясни Лумник, – донесе ги един братовчед от далечната земя на троловете. Тук обаче започва да съхне, щом разцъфти. Сега тръгвам. Желая ви успех!

Тролът напусна поляната с широка крачка. Кун и Дар Бъзи бързо намериха правилната пътека. Вървяха дълго. Толкова дълго, че слънцето залезе. На небето се издигна голямата ярка луна. Нещо тихичко шумулкаше в шубраците. Кун надникна под едно сухо листо и видя няколко мравчици, които се криеха.

– Какво правите тук? – запита ги Кун.

– Крием се! Не виждаш ли? – сепна му се една от тях, оглеждайки се нервно.

– Чудим се как да изгоним бумбаците. Не можем повече да търпим техния тормоз – добави друга.

– Аз ще ви помогна – усмихна се учителят. – Вземете тези семена. По изгрев слънце ги пуснете в хралупи, пълни с вода. Направете го едновременно.

Точно по изгрев мравчиците се промъкнаха в своите дървета. Там пуснаха семчиците в наводнени хралупи.

От любопитство една остана да наблюдава. Веднага от хралупата се показва тънко стръкче, което се изви и започна да расте. С всяка секунда стъблото набъбваше, покриваше се с малки шипчета и нежни листенца. От него израстваха нови стръкчета, които се покриваха с още листенца, а на върховете им се появяваха големи пъпки. Те бързо разцъфнаха в цветни фунии, подобни на малки тромпети. Един прекрасен цвят се разтвори точно до ухото на спящ бумбак.

– Бу-у-у – направи цветът.

Бумбакът подскочи.

– Бу-бу-бу-у-у – изсвири друг цвят.

Друг бумбак подскочи.

– Та-та-тата-а-а – надвика го трети.

Трети бумбак тупна от един клон и направи задно салто, докато падаше.

В гората се развихри цяла симфония. Всеки цвят имаше

своя мелодия. Гласовете им долитаха от различни дървета. Сливаха се и се преплитаха във вълшебна музика. Първите цветове вече вехнеха, но цъфтяха нови. И пееха техни си мелодии, с които веднага се включваха в този невиджан оркестър.

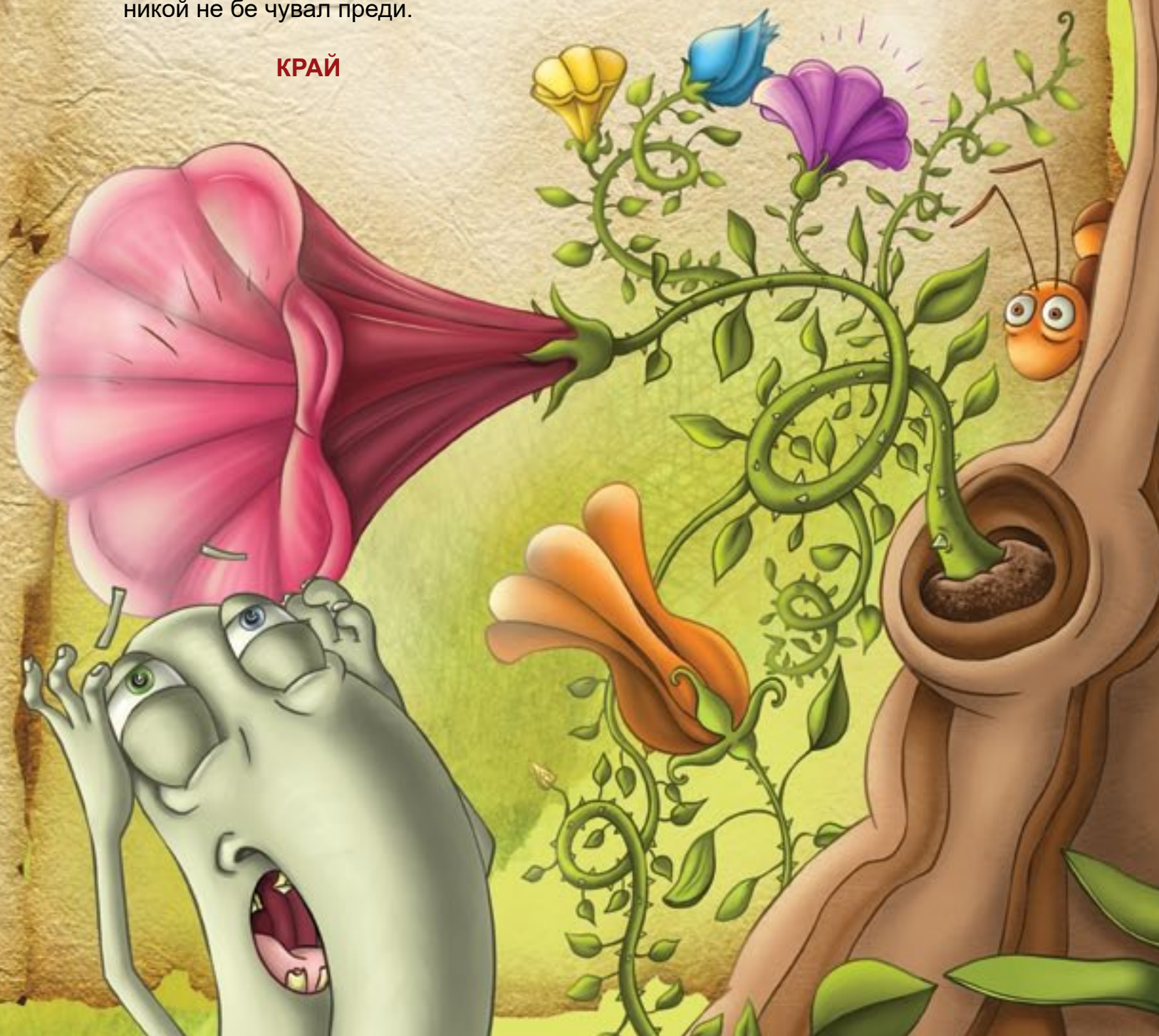
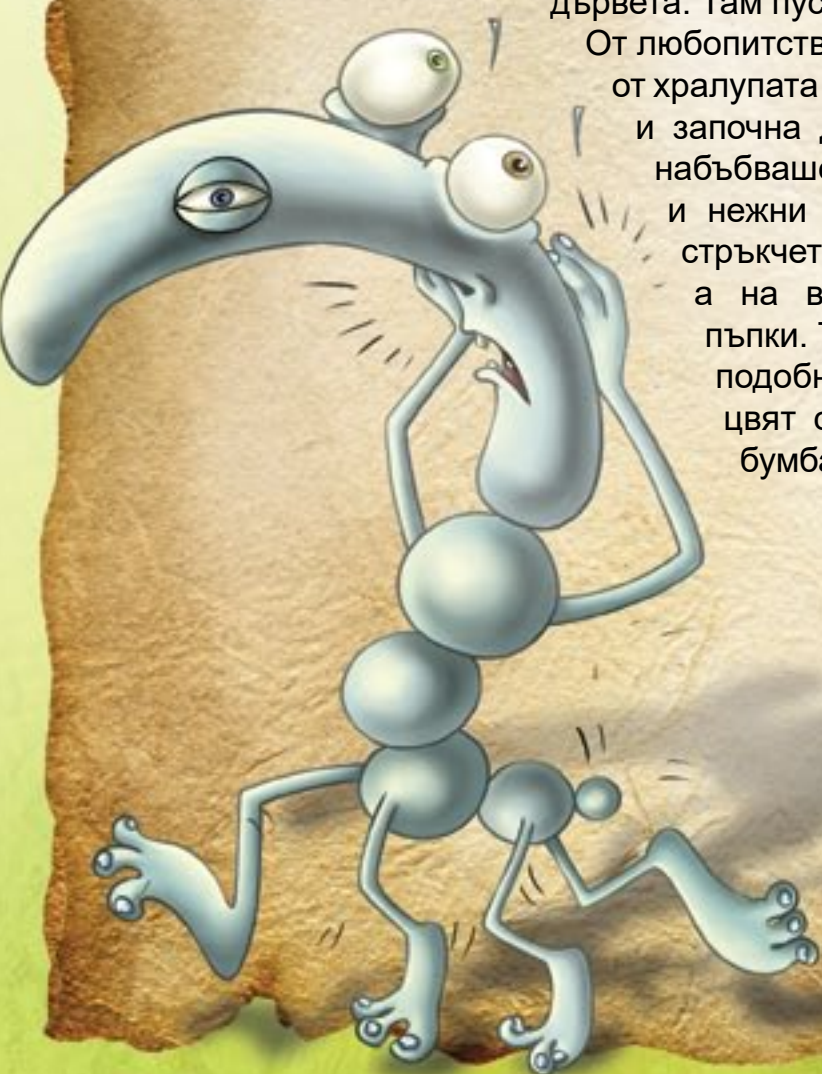
Бумбаците викаха и търчаха объркани през гората в опит да се спасят от непознатите звуци. Пъшкаха и тупуркаха. Някои бягаха, без дори да са се събудили напълно. Други падаха от дърветата като шишарки с големи носове. Дугули и буболечки захласнато слушаха какво се случва в гората.

– Дали ще можем да спасим семенца от този храст? – питаха се зелените дугули.

– Мисля, че съвсем скоро ще разберем – усмихна се Кун, – пригответе се! Чака ви много работа.

А дълбоко в гората звучеше симфония на свободата, каквато никой не бе чувал преди.

КРАЙ

Облачето на Кун и Дар Бъзи летяха над дървета и поляни. Осата, стиснала тялото на учителя, махаше с крила и напредваше, макар и бавно. Внезапно ги застигна силен вятър. Лепкава прах напълни очите на Дар Бъзи. Не виждаше нищо. Вятърът го грабна, завъртя го в кръг и го издигна високо в небето.

– Помо-о-ож-ж-жт! – изпищя осата, опитвайки се да запази равновесие. Стискаше здраво тялото на учителя, докато вятърът ги премяташе в кръг като сламчици. Облачето на Кун беше излетяло високо над тях и не можеше да се върне.

– Не се бори с вятъра, Бъзи – извика то, – остави се да те носи и се издигни над него.

– Не-е-е! – изкрещя осата.

– Отпусни се, Бъзи, довери ми се!

Дар Бъзи прибра крила и се предаде на вихрушката. Вятърът го завъртя във фуния и го издигна високо в облаците. Изведнъж силата му намаля.

– Сега лети нагоре – чу се отнякъде облачето на Кун.

Дар Бъзи разпери крила и полетя над бурята. Внезапно видя синьото спокойно небе. Облачето го чакаше там. Под тях не се виждаше нищо. Гъсти и тъмни облаци скриваха земята. Бурята бучеше и трещеше.

– Какво ще правим, Кун? – запита осата. – Не можем да слезем долу, а аз нямам вече сили да нося тялото ти.

Облачето се въртеше в кръг, оглеждайки се във всички посоки. Внезапно бурята изхвърли нагоре голям червен балон с тънко въженце.

– Дръж го, Бъзи – извика облачето, – не го оставяй да отлети!

Осата прелетя тромаво няколко метра и хвана балона за самия край на въженцето. Облачето на Кун се шумгуна в тялото му и той се съживи. Старото дугуле бързо се завърза за въжето на балона.

– Бутай – нареди учителят.

– Без сили останах, Кун, не може ли малко да починем?

– Виж долу, Бъзи, вятърът отнася облаците в обратната посока. Скоро ще можем да слезем.

Облаците наистина се носеха в обратна посока. Разкъсаха се. Под тях се откриха познатите очертания на гората и поляна с едно точно определено дугулско дърво по средата.

– Крайно време беше –

зарадва се осата и кацна върху балона.

Той бавно се понесе към земята.

Кацнаха в гората. Бурята беше

сцепила някои дървета на две, а

наоколо лежаха нападали клони

и листа. Водата беше измила

бумбаците от дърветата и те

се влачеха мокри и безпомощни.

Търсеха начин да се изсушат. Не им

беше до никакви украшения и не обръщаха

внимание на нищо. Кун се приближи до

един бумбак и удари лекичко блестящия

триъгълник с чукчето: дан-н-н...

Бумбакът го погледна отчаяно с четири очи и тръгна да си ходи. Главата му висеше толкова ниско, че носът му оставяше следа в калта.

Дан-н-н... – удари триъгълника Кун пред друг бумбак. Той също тръгна да си ходи мълчаливо.

Останалите бумбази в гората ги последваха, влачейки многобройните си крака. Вече знаеха, че тази гора не е тяхна. Бурята ги беше победила. И беше изпратила този, появил се от небето стар дугул, за да им каже: “Сега си вървете!”.

КРАЙ

Кун завърза блестящия триъгълник и чукчето за тялото си. Вдигна бастунчето си от земята и тръгна по пътеката. Дар Бъзи полетя след него. Двамата навлязоха дълбоко в гората, където сенките се събраха като дебели завеси.

– Приблж-ж-жава буря, Кун – проговори Дар Бъзи.

– Старото ми тяло вече я усеща, Бъзи – отговори учителят.

В гората притъмня. Грозни облаци захлупиха небето като похлупак на чайник, вътре в който започваше да ври. Силен вятър залюля короните на дърветата. Няколко счупени клона паднаха опасно близо до двамата приятели.

Изведнъж се изля толкова много вода, сякаш морето се изсипа в гората. Кун и Дар Бъзи бързо се скриха в корените на някакво дърво. Дъждът се стичаше на малки водопади от всички посоки. Една хралупа над тях се препълни и преля. Водата плисна по стъблото и отнесе Дар Бъзи право в близката локва. Крилата му се намокриха и натежаха. Той не можеше да излети и започна да потъва. Боичките му се разляха и около осата се образува огромно пъстроцветно петно, което я погълна.

– Помо-о-ож-ж-жт! – изкрещя Дар Бъзи. – Давя се-е-е...

Кун бързо се приближи до локвата и протегна бастунчето си. Художникът се хвана за него, а Кун веднага го изтегли. Дар Бъзи изглеждаше ужасно. Крилата му залепваха за земята, а крачката му се огъваха. Беше целият мокър и омазан с бои.

– Качи се на гърба ми – предложи Кун.

Дар Бъзи го послуша. Боите изцапаха и старото дугуле. Една мокра и цветна топчица запълзя по калната пътека. Наоколо падаха листа и

клони. Вървяха. Почиваха. Пак вървяха и пак почиваха. Дъждът най-сетне спря и слънцето бързо стопли гората. Водата се изпари и призрачна мъгла полази гъсталака. Преминаха покрай дърветата на бумбаците, без никой да ги забележи. Кун стигна до дугулското дърво и се покатери по него.

– Олеле! – уплаши се дугулето Чапо, което стоеше на пост.

– Спокойно, ние сме – изпъшка Кун и свали от себе си Дар Бъзи.

Художникът беше силно засрамен, че го виждат в този вид и не говореше. Дугулите се събираха при тях.

– Какво ще правим, Кун? – питаха те.

– Ще изгоним бумбаците от нашата гора – отговори учителят решително и развърза блестящия триъгълник с чукчето. Дан-н-н! – удари ги силно той. Звукът се понесе в мъглата. Бумбаците не виждаха откъде идва и се паникьосаха. Дан-н-н! – прииждаше сякаш от всички посоки.

– Бягайте-е-е! – писнаха те и се пръснаха, тичайки безразборно.

Няколко от тях, заслепени от паника, хукнаха право към дугулското дърво и се блъснаха в него. Други два бумбака се блъснаха един в друг. Дан-н-н! – удари триъгълникът точно над главите им.

– Ужа-а-ас-с-с! – хванаха се те за тях и се разбягаха отново.

Кун спря да удря триъгълника. От невидимите дървета се дочуваха радостни възгласи на мравчици и буболечки.

– Приятели – обърна се той към три сини дугулета, – имате ли някакви специални водички, с които да измием тези бои?

– Имаме, разбира се – изпъчи се Сент.

– Чудесно – зарадва се Кун. – Трябва да сме чисти за празненството довечера.

КРАЙ

Кун и Дар Бъзи се промъкнаха лесно покрай дърветата на бумбаците. Слънцето беше залязло и всички спяха. Двамата пресякоха поляната и стигнаха до дугулското дърво. Тъмнината покриваше гората като тежко одеяло. Нощните пеперуди бяха избягали в някоя друга гора.

– Здравейте – посрещна ги радостно Зент, който стоеше на пост.
– Събуди всички дугули – нареди му Кун.

Дугулето кимна и бързо изчезна сред клоните. Не след дълго всички се събраха около дървото, готови за действие. Кун тихо им обясни какво трябва да правят. После ги поведе в тъмното. Всички бумбаци спяха дълбоко, потънали в сънища за величие и слава. Тъй като бумбаците бяха все крале, министри и генерали, нямаше нито един пазач за през нощта. Много тихо дугулите стигнаха до малка полянка между дърветата. По знак на Кун започнаха да викат с най-страшните си гласове:

– А-а-а... у-у-у... уау-у-у-у!

Звукът прониза нощта. Телата им светнаха в зелено, жълто, синьо и червено. Стотици цветни светлини. Нощните птици се стреснаха и тежко запляскаха с крила над дърветата.

– А-а-а... – викаха дружно половината.

– У-у-у... – викаха дружно другата половина.

– Помо-о-ощ – пищяха бумбаците, – бягайте-е-е!

Някои от тях се блъскаха в дървета, други се спъваха в собствените си крака, а един се заклеци в храст. Тупур-тупур – тропаха крачка на бумбаци.

– О-о-ох... – спъна се някой в корен на дърво.

Дугулите млъкнаха. Настана мрак. Не се чуваше вече никакво тичане.

– Ура-а-а! – извикаха дружно малките дугули.

– Хлип, хлип! – изхлипа близкият храст.

Кун се приближи внимателно и видя един малък бумбак, без украшения, който се опитваше да се освободи от клоните.

– Не ме бийте, не ме бийте! – изплака бумбакът, треперещ като лист.

– Успокой се –

успокой го Кун. – Какво стана? Кой си ти?

– Аз... аз съм бумбакът Мунчо – хлипна той и избърса сълзите от две от петте си очи. – Всички ме гонят. Не ме искат нито за министър, нито за генерал. Бил съм малък, носът ми бил малък. А сега и вие ме гоните от гората.

Кун се замисли за миг и после се усмихна.

– Знаеш ли, Мунчо, понякога не е нужно да си крал или генерал, за да имаш истински приятели и дом. Може би можеш да останеш при нас, в дугулското дърво.

– Наистина ли? – изуми се Мунчо. – Но аз съм бумбак, а вие сте дугули!

– И какво от това? – включи се Жапо, който бе дошъл наблизко. –

Имаме място за още един. Стига той да не се мисли за нещо повече от нас.

Мунчо избърса сълзите си и за първи път от много време се усмихна.

– Ура-а-а! – извикаха отново дугулетата, този път още по-силно и радостно.

КРАЙ

Ако за първи път си тук, намери фигурката на Мунчо, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

Кун и Дар Бъзи се прибраха в дугулското дърво. В мрака осата шепнешком събуди всяко дугуле, паяче и мравчица. Безшумно ги поведе към една полянка, скрита сред гъстите дървета на бумбаците. Там художникът внимателно подреди дугулите.

– Да не сте мръднали – прошепна им той.

Обърна се към чакащите мравчици и паячета:

– Вашата задача е проста, но важна! Ще хапете бумбаците лекичко по носовете, за да сънуват кошмари. Разбрахте ли?

– Ахам – кимнаха всички главички.

– Да, да – кимнаха всички рогца и антени.

– Тръгвайте! – нареди осата и се обърна към едно малко комарче: – Когато всички бумбаци се въртят в леглата си, ще дойдеш да кажеш.

Дугулите зачакаха в пълна тишина. Дори листенце не потрепваше.

– Готови са, Бъзи – долетя безшумно комарчето. – Всички се въртят и мърморят в съня си.

– Викайте! – нареди веднага осата.

Дугулите викнаха със страшни гласове. Телцата им светнаха с ярки цветове. На поляната заблестя огромна глава на зелено чудовище. Жълти пламъци бликнаха от устата му, червеният му език се замята като змия, а сините му зъби проблеснаха зловещо в тъмното. Очите му, кървясали и червени, засвяткаха в тъмнината.

– Да-а-а! – подскочи Дар Бъзи във въздуха. – Това е моят шедьовър. Викайте! Викайте-е-е...

– А-а-а... у-у-у... – крещяха с всички сили дугулите.

– Чудовище – разнесе се бумбашки вик, – спасявайте се-е-е-е...

Всички бумбаци хукнаха панически в тъмното. Такова страшно чудовище не

бяха виждали никога. Тичаха и тичаха, без да се обръщат.

Скоро всичко утихна. Чудовището спря да реве, светлините му угаснаха и то се „разпадна“ на малки дугuleта, които се кикотеха, доволни от ефекта.

– Браво, Бъзи – хвалеха те осата художник, – браво!

– О, да, най-последно признание! – пъчеше се Дар Бъзи. – Откога чакам този миг. Дугулите го вдигнаха на ръце и тържествено го понесоха към своето дърво.

КРАЙ

Ако за първи път си тук, намери фигурката на Дар Бъзи, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

– До-о-обре-е-е – съгласиха се най-накрая лястовиците.
 – Ти, косматото топче, качи се на гърба ми – нареди техният диригент. – Някой да вземе осата в човката си.
 – Как така в човката? – притесни се Дар Бъзи.
 – Ще бъде стремителен полет. Нямам намерение да губя време с някакви си бумбаци!

Старото дугуле послушно се качи на гърба на наперената лястовица. Дар Бъзи, след кратко мрънкане, беше грабнат в човката на друга, която внимаваше да не го глътне. Ятото излетя и се отправи към гората на дугулите. Летяха бързо над дървета и поляни.

– Ето там! – изкрещя Кун в ухото на лястовицата и посочи дугулското дърво.

Ятото се приземи. Лястовиците се подредиха в редици по клоните.

Диригентът застана пред тях и вдигна криле:

– Готови-и-и...

– Я чакай! – чу се сърдит глас.

Диригентът свали криле с досада. Всички дугулски и птичи очи се обърнаха в посоката на гласа.

– Какво си мислите, че правите? – тросна се една космата майка паяк.

– Каквото правим най-добре – напери се лястовицата диригент, – ще пеем.

– Ще пеете друг път! Сега е обяд, децата спят – тросна се майчицата паяк и посочи към купчинка от петдесет и седем спящи паячета.

– Никого няма да чакам – разсърди се лястовицата и заповяда: – Хор „Канарче“, заеми позиции по върховете на дърветата отсреща!

Цялото ято излетя. Лястовиците се разделиха по двойки и накацах по най-горните клонки. Към тях веднага запълзяха бумбаци.

– Готови-и-и – провикна се наперената лястовица – иии...

Целият хор „Канарче“ запя едновременно. Чуваха се птичи песни, къртичи песни, тролски песни и песни, които никой не знаеше какви са. Настана такава врява, че бумбаците се хванаха за главите. Хукнаха да бягат. Кресяха нещо, но никой не чуваше какво.

Тичаха на зиг-заг, спъваха се, падаха от дърветата.

Когато и последният бумбак изчезна, лястовиците спряха да пеят. Настана тишина, толкова дълбока, че се чу дори как вятърът си пое дъх.

– Хулигани – извика майката паяк, – горски гамени! Как не ви е срам!

Тя събираше своите уплашени паячета. Жълтият Жапо я приближи.

– Ето – каза той, – дай на децата си това горско чайче. То ще ги успокои и ще им върне апетита.

– Поне свободни ли сме вече? – усмихна се паячка.

– Свободни сме завинаги.

– Е-е-е най-после – зарадва се тя, – значи вече ще имаме повече деца.

– Колко повече? – изненада се Жапо.

– Че какво семейство е това, само с петдесет и седем бебета на година!? – възмути се тя и си тръгна.

Подпрян на бастунчето си, Кун дълго се смя след нея.

КРАЙ

Ако за първи път си тук, намери фигурката на паячката, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

Кун и Дар Бъзи си тръгнаха тъжни. Не бяха открили нищо, с което да спасят дугулското дърво.

– Какво ще правим, Кун? – запита тихо Дар Бъзи.

– Не знам, Бъзи – прошепна Кун и въздъхна тежко.

Скоро стигнаха до стар дъб с криво и дебело стъбло. По цялото му тяло зееха празни хралупи, като прозорци на изоставена къща. Дар Бъзи отлетя до върха, за да огледа накъде да вървят.

Учителят разглеждаше някаква гъбка, когато на върха на дървото някой проговори с висок и пронизителен глас. Стариат дугул чу как Дар Бъзи се опитва да го прекъсне. Гласът не спираше.

– Помо-о-ож-ж-жт! – изпищя осата и се спусна надолу, летейки право към Кун. След Бъзи по стъблото слезе зелена клечка с осем крака и антени вместо очи. В пространството между антените, като увиснала във въздуха, неспирно дърдореше голяма уста:

– Ти си малко дебел – обърна се устата към Кун. – Това няма никакво значение. Днес небето е синьо. Имам един братовчед, който има познат, който е виждал друго небе, но бил глупав. Аз съм умен. Тревата е зелена. Ти какво си? Няма как да знаеш. Имам вълшебна уста.

– Бъзи, знаеш ли какво е това? – запита Кун, като не откъсваше поглед от странното създание.

– Нямам представа, Кун – изстена осата.

– Това, Бъзи, е бръмбар зверодосадник. По-страшен е от сто бумбака – каза Кун. – Ако не му избягаме веднага, главите ни ще почнат да бучат от непрекъснатото дрънкане.

– Моята вече ме боли – оплака се осата. – Много!

Зверодосадникът дърдореше ли дърдореше, без да обръща внимание на техния разговор.

– Обаче небето е синьо. Слушайте какво ви казвам. Лично съм го виждал. Доброто възпитание се познава по небето. Аз имам вълшебна уста, а вие не.

– Лети напред, Бъзи – надвика буболечката Кун, – покажи се на бумбаците. Накарай ги да те преследват дотук.

– Добре, Кун – съгласи се веднага осата и отлетя.

Учителят застина неподвижно и притвори очи. Облачето на Кун излетя високо в небето. Тялото му се отпусна безпомощно на земята.

– Някога, много отдавна, колкото вчера – продължаваше да дудне досадникът, – имало една луна, на която една буболечка гледала право към моята вълшебна уста, ей, на теб говоря, чуваш ли, трябва да чуваш...

Зверодосадникът сграбчи тялото на Кун и го разтърси. Огледа се насам, натам и нагоре. Видя облачето на Кун в небето и антените му щръкнаха.

– А-а-а, ето къде си бил.

Устата на зверодосадника се измъкна от антенките и отлетя при облака.

– Казах ли ти аз, че имам вълшебна уста! Ще те забавлявам с разговори, докато светът свърши! Радвай се, че съм такава добра компания за свършека на света.

Облачето на Кун направи три остри завоя и две стръмни спускания. Устата го следваше неотлъчно.

– Ехо-о-о – появи се отнякъде Дар Бъзи и полетя право надолу.

Устата мигновено се спусна след него. На земята три бумбака дърпах гъбките от главата на Кун и се опитваха да ги отскубнат. Тялото на зверодосадника, останало без уста, тъпчеше на място като развалена играчка. Един бумбак се опитваше да го подкара с пръчка нанякъде. Устата се закрепил между антените и веднага заговори:

– Спомням си една смешка, която чувам за първи път. Всъщност не съм я чувал. Затова ми е смешна. Ха-ха-ха. Това е смях на изискано насекомо. Аз съм много изискан, а устата ми – още по-изискана!...

– Леле-е-е – възкликна един бумбак и носът му увисна.

– Заболя ме главата – изстена друг, притискайки слепоочията си.

– Да се махаме оттук – предложи трети, панически размахвайки ръце.

Хукнаха да бягат, а зверодосадникът ги последва.

– Знаем много смешки. Но трябва да се смеете изискано. Като мен...

– Майчице-е-е локвена – писнаха бумбаците.

– Гледай откъде дойде спасение, Бъзи – възкликна Кун, – този зверодосадник ще преследва всеки бумбак през десет гори. Ще надникне във всяка хралупа и под всяко листо. Ще млъкне едва когато всички са избягали от него. Едва тогава ще заспи словесен сън.

КРАЙ

(Как така край, бе? Това ли ви е книгата? Имам един братовчед, който има познат, който написал 38 пъти по-голяма книга.)

Ако за първи път си тук, намери фигурката на зверодосадника, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

– Какво правиш? – извика Зент.

Едно червено дугуле разглобяваше леглото му, което той старателно си бе направил съвсем наскоро.

– Разглобявам леглото ти – отговори му червеното дугуле невъзмутимо.

– Да, но... – Зент осъзна, че бе направил леглото си от здрави, кухи сламки, които щяха да им свършат идеална работа.

Всички дугулета се включиха в разглобяването на леглото на Зент. Накрая пъхнаха сламките в блестящата шушулка и поеха дълбоко въздух. Мощно зър-р-р стресна цялата спяща гора.

– Какво става? Преврат ли? – чу се сънен глас на бумбак.

– Зър-р-р! – малките дугули надуха сламките толкова силно, че чак телата им засвяткаха.

– Велика кална майчице-е-е! – изпищя някакъв бумбак, докато носът му се тресеше от страх.

– Пресвета калотия и гнусотия, спасявайте се-е-е... – викаха други и бягаха напосоки.

Зър-р-р! – удари ги отново. Цялата гора се беше събудила. В тъмното се носеха викове, пъшкане и тупуркане на безброй бумбаци.

Тогава от мрака излязоха два бумбака, които невъзмутимо приближаваха дугулското дърво. Пронизващият звук сякаш не им действаше. Те стигнаха до ствола и започнаха да се катерят към дугулите.

– Кал! Те имат кал в ушите! – извика учителят Кун.

Няколко дугулета бързо се търкулнаха със своите сламки и преди бумбаците да се усетят, ги навряха в ушите им. След което духнаха с все сила в тях.

– Зър-р-р!

Звукът ги удари в отпушените уши и ужасените бумбаци паднаха от дървото. Те побягнаха, а пищенето на свирката още дълго преследва последните два бумбака, докато светлините на дугулите украсиха тяхното дърво в нощта.

КРАЙ

*Ако за първи път си тук,
намери фигурката на Зент,
изрежи я и я сглоби. Тя вече
е твоя!*

Сент, Зент, Жапо и Чапо поставиха сламките в блестящата шушулка и ги надуха с всички сили. Чу се едно тихичко: бз-з-з. Бумбаците в гората дори не се събудиха.

– Това нещо вдига шум колкото мушица – разочарова се осата Дар Бъзи.

– Така си мислиш, защото не си чувал каква аларма прави – възрази му Сент.

– Ами да го накараме тогава да алармира! – обади се няколко гласа.

– Трябва нещо да измислим, но какво... – Жапо се почеса замислено по листата на главата си.

Изведнъж тълпата от дугули и други обитатели на дървото се радвижи и се раздели на две. Някой си пробиваше път през нея с тежки стъпки.

– Страшилището, страшилището! – проплакаха уплашени гласчета.

Отпред излезе гигантски грозен паяк. Косматото му тяло беше по-голямо от дугуле. Лицето му бе нашарено с белези от битки. От гърба му стърчаха отровни шипове. Дугулите потрепераха. Страшилището ги огледа с безброй очи и рече:

– Тъмнината живее в мен и аз живея в тъмнината. В мрачните корени на това дърво. То е и моя обител. Дойдох, защото разбрах, че ви трябва голяма уста.

– Ти имаш ли такава? – завъртя очички Зент.

Страшилището раззина уста и тялото му изчезна зад нея. Дугулите се надвесиха, за да видят по-добре. Вътре стърчаха грозни, остри зъби, а три езика се увиваха и преплитаха.

– Тази достатъчна ли е? – затвори уста Страшилището.

– Надуй това нещо – каза Жапо и с трепереци ръце натика шушулката в устата му.

– Зр-р-р! – сякаш тишината си отиде завинаги от гората. – Зр-р-р, зр-р-р, зр-р-р!

– Олеле-е-е – чу се откъм дърветата на бумбаците, – бягайте-е-е...

Бумбаците се впуснаха в панически бяг, а страшилището хукна подире им. Колкото повече бягаха, толкова повече ги преследваше и надуваше шушулката след тях. Накрая не остана ни един бумбак. Страшилището се върна при дугулите и понечи да се прибира.

– Чакай – извика Жапо след него. – Как да ти се отблагодарим?

– Не знам. Когато се сетя, ще изпъля от мрака – отвърна Страшилището и му намигна с едно от безбройните си очи.

– Дотогава ще взема този боен трофей – той посочи шушулката, която все още стискаше между зъбите си, и с едно движение изчезна в тъмнината.

Цялото дърво се разтърси от радостни възгласи и светлини. Започваше един дълъг празник в чест на най-страшното страшилище!

КРАЙ

Ако за първи път си тук, намери фигурката на страшилището, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

Жапо внимателно постави черупката на гърба на охлюва и му помогна да се намести в нея.

– О-о-о, какво облекчение – възкликна той.

– Да вървим – мрачно каза Жапо и те продължиха напред.

– Чакайте! – извика охлювът, който се стрелна покрай тях като бавна светкавица. – Как мога да ви помогна?

– Никога не съм виждал толкова бърз охлюв! – възкликна Жапо.

– Това е, защото съм състезателен охлюв – гордо обясни охлювът, докато рогцата му потрепваха. – Аз съм най-бързият в цялата гора!

– Можеш ли да надуеш тази шушулка? – посочи свирката Чапо.

– Дай я тук!

Жапо постави свирката пред охлюва. Той допря устата си и устните му пропълзяха по нея и я обвиха половината. Чу се не много силно: зър-р-р.

Рогцата на охлюва щръкнаха. Очичките на върха им се опулиха.

– Еха! – възкликна Чапо, впечатлен. – Можеш ли по-силно?

– Зър-р-р! – разтърси мощно утрото.

Очите на охлюва толкова се опулиха, че щяха да изхвъркнат от рогцата.

Цялата гора се събуди. Няколко катерици надникнаха от хралупите си, а птиците започнаха да успокояват малките си.

– Зр-р-р, зр-р-р!

– Пресвета кална локвичкооо – изкрещя уплашен бумбак в гората.

– Бягайте-е-е! – провикна се друг.

– О-о-ох – падна някой от дърво.

Бумбаците бягаха през гората, а състезателният охлюв се стрелкаше между тях и свиреше в ушите им, докато накрая не остана ни един бумбак. Гората утихна.

Няколко пеперуди предпазливо прелетяха над поляната.

– Добра работа – похвали охлюва Жапо. – Сега заповядай при нас на дървото. Ще празнуваме!

– Не мога. Имам състезание! – каза охлювът и драсна нанякъде заедно с металната шушулка.

КРАЙ

Ако за първи път си тук, намери фигурката на охлюва, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

Сент, Зент, Жапо и Чапо се прибраха в дугулското дърво.

– Какво носите? – чу се от всички клони. – Как сте?

Четиримата приятели мрачно мълчаха. Жапо намести черупката от охлюв в отвора на шушулката. Четирите дугули поставиха сламки в нея и ги надуха:

– Зр-р-р, зр-р-р!

Звукът стресна цялата гора. Бумбаците се разбягаха, както спяха. Някои от тях тичаха, без дори да се събудят. На един му се присъни, че го гони огромна пеперуда, чиста и искрящо бяла, тя мятеше цветен прашец по него. Друг сънуваше, че го преследва ято красиви светулки, които образуваха светещи сърца във въздуха. Други едва отворили гореливи очи, бягаха през глава. Дори не успяха да се накичат със своите украшения. Гората ехтеше от уплашените им викове.

– Оле-е-еле-е-е! О, свещена кал!

– Пресвети гнусотии и мръсотии!

– Зр-р-р, зр-р-р... – надуваха сламки дугулите.

Викове на бумбаците постепенно заглъхнаха, докато бягаха все по-далече. Бяха толкова ужасени, че никога нямаше да се върнат.

– Бързо – нареди Жапо на няколко жълти дугулета, – вземете толкова лековита вода, колкото можете да носите!

Те намериха голия охлюв скрит между тревичките, треперещ и изтощен. Изглеждаше много зле. Жапо го поля с всичката вода, която носеха. След това го намаза с мехлемче, което сам беше измислил.

– Това е, приятелю – каза му той, – скоро ще оздравееш. Искам да дойдеш да живееш в сянката на нашето дърво, докато ти намерим хубава черупка.

– А може би ще намерим твоята черупка – намеси се едно дугуле. – Бумбаците изоставиха всичко, което са откраднали!

– О-о-о, прекрасно – зарадва се

охлювът. – Моята черупка е най-хубавата черупка в цялата гора!

КРАЙ

52

Сент, Зент, Жапо и Чапо се метнаха на гърба на Джвак. Той мощно подскочи и шушулката силно изсвири в корема му:

– Зър-р-р!

– Леле! – опулиха се уплашено бумбаците.

Джвак подскочи пак. Този път още по-високо. Дугулите едвам се задържаха на гърба му.

– Зр-р-р! – изсвири силно коремът му.

– Бягайте-е-е – изкрещя бумбакът крал и захвърли седефената мида към жабока, но не го уцели.

– Давай, Джвак, скачай – извика Жапо, подскачайки по гърба на жабока. – Скачай още по-високо!

Джвак прелетя между дърветата. Колкото повече скачаше той, толкова повече дугулите се мятаха насам-натам, а шушулката свиреше още по-силно.

– Велика гнусотийо! – викаха бумбаците по дърветата.

– Бягайте-е-е! – викаше паникьосан бумбак, като се опитваше да си събере крилата, които се мятаха във всички посоки.

– Зър-р-зър-р-зър-р-р – преследваше ги Джвак до края на гората и отвъд.

– Стига, Джвак, стига-а-а! – изкрещя Сент, който всеки момент щеше да падне от гърба му. – Отидоха си.

Най-накрая Джвак спря. Жабокът се изправи гордо, сякаш очакваше аплодисменти, докато Сент се свлече от гърба му и изстена:

– Лошо ми е...

– Голямо мяткане беше – търкулна се до него Зент, а очите му се завъртяха в кръгче.

– Сега ще изкараме това нещо от корема ти, приятелю – усмихна се Жапо. – А после ще празнуваме!

– З-р-р – отговори им Джвак.

КРАЙ

Ако за първи път си тук или на съседната глава, намери фигурката на Джвак, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

53

Сент, Зент, Жапо и Чапо събориха Джвак по гръб. Засилиха се и скочиха заедно и се стовариха върху корема му. Жабокът опули големите си очи и изплези език.

– Плъок – излетя свирката от устата му и се заби право в един храст.

– Ооо, гадост! – промърмори Зент, като погледна към шушулката, покрита с жабешка слюнка, която лъщеше на слънцето. – Цялата е лепкава!

Той се намръщи и бързо я завърза за един храст с въженце от треви.

– Свири, Джвак! – нареди му Зент и я бутна към него с една пръчица.

Джвак я лапна отново, но не можа да я глътне, защото бе вързана.

Жабокът се огледа изненадан.

– Свири, Джвак – заповяда Зент отново.

Жабокът наду бузи.

– Зър-р-р! – звукът оглуши гората и разтреса клоните на дърветата.

Два бумбака се хванаха за главите и хукнаха да бягат. Третият бумбак си хвана главата с всичките крачета и падна на земята, но бързо се поправи.

Хвана главата си само с два крака, а с останалите побягна.

– Помо-о-ощ – крещяха бумбаците от дърветата и скачаха панически.

– Ушите ми! – викаше друг и се опитваше да ги запуши с листа неуспешно.

– Зър-р-р – свиреше Джвак с издути бузи.

Скоро в гората останаха само старите ѝ обитатели. От бумбаците нямаше следа. Само ненужните им украшения блестяха между дърветата.

– Ще трябва да разчистим този боклук – каза Зент.

– После, Зент, после – възрази му

Чапо, – първо ще празнуваме!

КРАЙ

Ако за първи път си тук или на съседната глава, намери фигурката на Джвак, изрежи я и я сглоби. Тя вече е твоя!

54

– Лапни шушулката, Джвак, и я надуй с все сила – заповяда Жапо на жабока.

Той светкавично налапа свирката и я глътна отново.

– Какво направи, плюй веднага – извика Чапо.

Джвак се задави, опули се и хлъцна.

– Зър-р-р – хлъцна шушулката дълбоко в жабешкия му корем.

– Тихо, ще ни чуят! – прошепна панически Сент.

– Зър-р-р – хлъцна отново Джвак.

Трите бумбака слязоха от дървото и закрачиха към тях заплашително. Грубите им носове се поклащаха нагоре-надолу като ластици, а блестящите им украшения подрънкваха на всяка крачка.

– Зър-р-р – продължаваше да хълца Джвак. Съжалязър-р-р! Качете се върху мен. Ще ви помогзър-р-рна...

– Бумбаците са все по-близо! – паникьосано извика Чапо, докато гледаше как те приближават с всяка секунда. Дугулите вече можеха да преброят колко очи, крила и крака имат. Единият бе нахлузил спукан балон на главата си, като смешна шапка.

– Качвайте се, бързо! – нареди Чапо.

– Да го накараме да повърне – предложи Жапо.

– Да се качваме! – възрази му Сент.

– Не можем да зарежем шушулката в корема на Джвак – намеси се и Зент.

> Ако искаш дугулите да се качат на гърба на Джвак, премини на глава 52.

> Ако желаеш Сент, Зент, Жапо и Чапо да извадят шушулката от корема на Джвак, премини на глава 53.

55

Дугулите смесиха слюнката на Джвак и елховия сок и приготвиха най-силното лепило, което можеха да направят. Зент хубавичко намаза отвора на металната шушулка.

– На това слънце ще изсъхне за нула време – съобщи той, – дано бумбаците я забележат скоро.

Жапо взе свирката и я отнесе до средата на поляната. Там я остави на земята, така че да блести на слънцето като същинско съкровище. След това бързо се прибра в сигурността на дугулското дърво, където всички наблюдаваха в очакване.

Не след дълго от гората изпълзя един бумбак. Приблжи се до свирката и я подуши с дългия си грапав нос. Трите му очи засияха в див възторг. Огледа се на всички страни. Грабна свирката с всичките си ръце и я отнесе в гората.

– Ами сега – разтревожи се осата Дар Бъзи, докато летеше наоколо, – този бумбак мож-ж-же никога да не я покаж-ж-же на другите.

– Ще я покаже – успокои ги Сент.

– Ама дори да я покаж-ж-же, откъде знаеш, че някой ще я лапне?

– Вярвам в бумбашката природа – усмихна се Сент.

В дърветата отсреща се чу охкане, пъшкане и тупуркане.

– Ето, започна се – усмихна се Сент още по-широко, – сбиха се вече.

Първото бумбашко „ох!“ бе последвано от отдалечено „ай!“, а после се чу тропот на крачета и разпрavia.

– Зър-р-р! – проехтя в гората.

– Света локвичке-е-е! – извика някой панически.

– Стократна калотия! – проплака друг.

Изведнъж се разнесе яростен тропот от стотици бумбаци, тичащи панически.

– Зър-р-р – тичаше и свирката след тях, все по-далеч.

Бумбаците от цялата гора бягаха в ужас от един бумбак.

– Много добре се получи, Сент – възхити се Жапо.

– Благодаря, Жапо, мисля, че имаме повод за прекрасно тържество.

– Разбира се, приятелю, разбира се – подкрепи го Жапо и лицето му грейна.

КРАЙ

